2013
ЛЮТИЙ
№2 (241)

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИЦЬКІ СКАУТИ В РИМІ

Храмове свято в монастирі Святого Василія в м. Києві

Поставлення у чин читця, свічконосця та піддиякона брата Миколая Козелківського, ЧСВВ

Спільна монаша коляда в Брюховичах

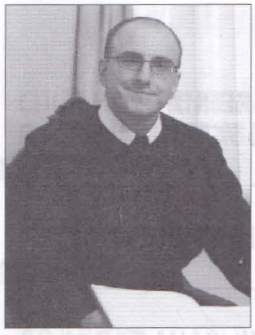

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

ВАРТІСТЬ БОЖОГО ЖИТТЯ

Ви куплені високою ціною!
Тож прославляйте Бога у вашому тілі!

(І Кор. 6, 20)

Разом з народженням Божого Сина Боже Світло прийшло у світ. Воно освітлює нам дорогу до нового життя і спасіння. Темрява, у якій ми блукали, залишилася позаду. Нема більше смерті, нема безнадії. З народженням Месії ми народилися для Бога.

У цей післяріздвяний час слід звернути особливу увагу на вдячності, якою має переповнитися кожен з нас за дар спасіння, яке приніс на землю Божий Син, за дар вічного життя, яке ми отримали завдяки Божественній любові.

Після народження Спасителя Пресвята Родина одразу змушена вирушати в дорогу. Однак причина цієї подорожі – це втеча від лютого Ірода, який заповзявся погубити новонароджене Дитя – нового Царя. Темні злі сили одразу вступають у боротьбу, коли настає загроза для їхнього самолюбства, для тимчасової влади, яку вони мають над людиною на землі.

Дорогі наші читачі, ми також спостерігаємо в нашому житті, що Божа ласка, яку ми черпаємо щодня через молитву, Святі Тайни, може бути втрачена через спокусливі підступи лукавого, який страшно лютує і ще більше воює, коли бачить, що ми стали на крок ближче до Бога. Не дивно, що ми відчуваємо якусь внутрішню духовну боротьбу, якусь втому чи нехіть, коли маємо намір зробити щось доброго. Людина, яка вирішила вірно йти за Христом, яка народилася для Бога, наражає себе на численні труднощі, випробування. Зрештою Спаситель сам попереджає нас про складність і невигоду вузької дороги. Хоча це дорога жертви, хреста, але це дорога спасіння. Нам зовсім не страшні небезпеки цього шляху життя, бо це життя в Бозі. Господь сильніший за будь-яке зло. З Ним і в Ньому подолаємо все. І це додає нам відваги не боятися ворожих стріл лукавого, але сміливо йти вперед і з Божою допомогою у цій боротьбі перемагати зло добром.

Втеча Пресвятої Родини до Єгипту вчить нас, щоб ми завжди йшли за Божим Словом, втікали від гріха. Дорогоцінне життя, яке ми отримали через народження Божого Сина, легко втратити і загубити. Воно, як життя крихітної дитини, потребує постійної опіки й турботи. Будьмо вдячні Богові за це життя, дорожімо цим превеликим Божим даром, не міняймо вічного на дочасне, але, відкидаючи гріх, щодня стремімо до свого Творця. Нехай Пречиста Діва Марія та праведний Обручник святий Йосиф допоможуть нам у цьому.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 6

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ с. 6

ПРЕПОДОБНИЙ ГЕРАСИМ, ЩО В ЙОРДАНІ с. 7

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ с. 8

СУМЛІННЯ – ПОЧАТОК ВІРИ с. 10

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ: «СВЯТО РІЗДВА ХРИСТОВОГО – СВЯТО ДУЖЕ ГЛИБОКОЇ, НІЖНОЇ БЛИЗЬКОСТІ БОГА ДО ЛЮДИНИ» с. 13

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 15

ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ с. 17

СТРІТЕННЯ: ЗУСТРІЧ ІЗ ХРИСТОМ ДЛЯ ПАДІННЯ ЧИ ПІДНЯТТЯ? 24

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ с. 26

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI НАПИСАВ НОВУ ЕНЦИКЛІКУ с. 28

ПРОЦЕС КАНОНІЗАЦІЇ ІВАНА ПАВЛА II ЗАВЕРШИТЬСЯ ВЖЕ В ЖОВТНІ 2013 РОКУ с. 28

РІЗДВО НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ с. 28

РАДИКАЛЬНІ ІНДУЇСТИ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ХРИСТИЯН В ІНДІЙСЬКОМУ ШТАТІ МАХАРАШТРА с. 29

АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ БЛАГОСЛОВИВ ДІТЕЙ КАТОЛИЦЬКОЇ ШКОЛИ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА НА НОВИЙ НАВЧАЛЬНИЙ СЕМЕСТР с. 29

В ІСПАНІЇ ВИМАГАЮТЬ ЗАБОРОНИ ВИКЛАДАННЯ РЕЛІГІЇ В ШКОЛІ с. 29

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК В МОНАСТИРІ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО В КИЄВІ 30

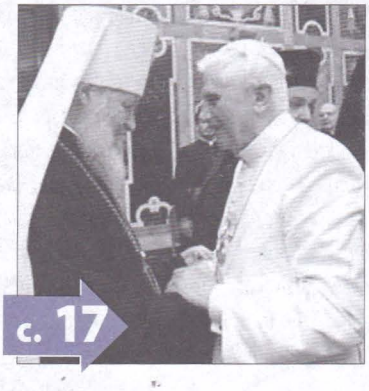

СПІЛЬНА МОНАША КОЛЯДА В СЕМІНАРІЇ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН В БРЮХОВИЧАХ с. 31

ТЕПЛО УКРАЇНСЬКОГО РІЗДВА У ЛЬВОВІ с. 32

ДО РИМУ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ с. 33

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ВІРНИХ III-ГО ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ с. 36

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ХРИСТЕ, ДУШУ РАБА ТВОЄГО с. 37

БУВАЛЬЩИНА с. 39

ПОШУК ЩАСТЯ с. 41

400 РОКІВ! с. 45

НОВИЙ ВИТОК с. 46

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 47

КРОСВОРД «СТРІТЕННЯ» с. 50

с. 30

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці – Львівські скаути в Римі.

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.11.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

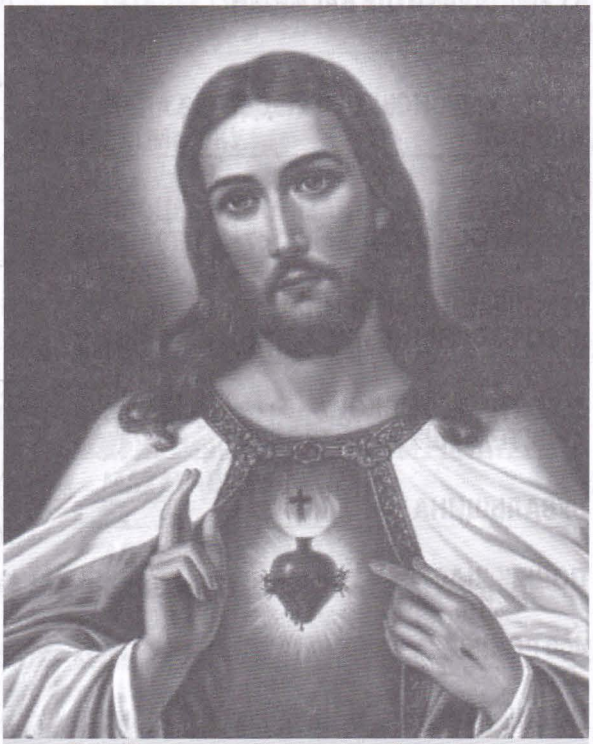

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на лютий

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб сім'ї мігрантів, особливо матері, отримали підтримку й допомогу у своїх труднощах.

МІСІЙНИЙ: Щоб народи регіонів, охоплених війнами та конфліктами, стали на шлях побудови мирного майбутнього.

МІСЦЕВИЙ: Щоб Боже Слово дедалі більше знаходило шлях до сердець тих, які його ще не пізнали, особливо на теренах Великої України.

Покровитель на березень:

ПРЕПОДОБНИЙ ГЕРАСИМ, ЩО В ЙОРДАНІ

Цей святець жив у V ст., коли в Христовій Церкві нуртували богословські суперечки і багатьох вірних зваблювали численні секти. Славетного посника, пустельника Герасима теж було зманили хитросплетива єретиків, та ненадовго. Крім сповідання чистого вчення, преподобний завів для монахів-пустинножителів, кожен із яких спасався у відлюдній печері, вельми суворі правила.

Мав цей аскет ще одну надзвичайно важливу рису для християнського проповідника – дар переконувати не тільки власним прикладом, а й поміччю в скрутну хвилину. Ось один, хоч і дуже незвичайний епізод. Блаженні отці Евірат і Софроній Софіст пишуть у творі «Луг духовний», що Герасим якось порятував пораненого лева. Тож безсловесний звір так прив'язався до святого, що всюди ходив за ним, наче ручний. Доріжкою між печерами ходив осел із баклагами води, і старець наказав леву охороняти його від зловмисників. Одного ж разу лев задрімав і лиходії викрали віслюка. Отець Герасим подумав, що це лев його з'їв та й прогнав хижака. Та невдовзі вкраденого віслюка було повернено монахам і лева знову допустили до чорноризців. Коли ж преподобний отець Герасим відійшов до Господа і був похований, лева не було в монастирі. Він прийшов і став шукати свого старця. Його повели до гробниці і лев, бачачи, що братія плаче, став битися головою об землю, і так помер. Цей випадок, як пишуть у житії преподобного Герасима «показує нам, якими слухняними були звірі Адаму до його гріхопадіння». ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний:

Щоб зростала пошана до природи, з усвідомленням того, що все творіння є Божим ділом, дорученим людській відповідальності.

Всі розуміють, що ще з дитинства потрібно прищеплювати любов до природи і виробляти пошану до всього живого. Через такі почуття можна виховати людину, яка не завдасть шкоди природі. На жаль, коли стаємо дорослими, а ще й багатими, забуваємо те, чого вчили у школі, вдома…

Бюро УГКЦ з питань екології у своєму зверненні наголошує: «Вшановуючи та прославляючи Творця, пригадуємо своє покликання бути відповідальними домоправителями світу Божого і застановляємося, як можемо краще реалізувати його сьогодні, в час безпрецедентних екологічних викликів та загроз». Особливої уваги потребує в наш час енергетична проблема. До цієї проблеми потрібно підходити комплексно, має бути морально-етична оцінка, також такі аспекти, як безпека людей, економічний і соціальний розвиток і відповідальність за створіння. Все, що створюється, винаходиться нове для комфорту людей, мусить бути дружнє до довкілля й безпечне для людей. Не може мета виправдовувати засоби… Всі, кому небайдужа доля своєї рідної землі й Всесвіту загалом, мають усвідомити, що кожен впливає на природу і має це робити якомога делікатніше. Такі заходи, як садіння дерев, очищення засміченого довкілля, економне використання природних ресурсів, може відвертати передчасні стихійні лиха, зміну клімату і появу різних хвороб.

«Передумовою позитивних зовнішніх змін у житті людини та її довкіллі є насамперед її внутрішнє оновлення в Бозі завдяки переосмисленню своєї віри та особистої відповідальності за щедрі дари, прийняті від Творця. Адже християнська віра, як голосить звернення, – це ключова складова і основа сталого й цілісного відповідального життя. Віра в Бога Творця зобов'язує всіх нас бережливо ставитися до природних ресурсів, які нам дані задарма і які, можливо, через те ми і не шануємо належно.

Місійний:

Щоб єпископи, священики і диякони були невтомними проповідниками Євангелія аж до кінців землі.

Коли одного разу священику дорікнули, що він на проповідях говорить одне, а в житті поводиться по-іншому, то він пригадав слова Христові «Усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо гово-

рять вони та не роблять того!» (Мт.23,3). Священнослужитель не розчарувався у своєму покликанні, не знеохотився... Ці докори стали стимулом для власного навернення і праці над собою. Ще іноді проповідники, місіонери кажуть, що мають таке відчуття, ніби сам Господь говорить їхніми устами, дивуються від своєї мудрості і вчаться від себе самих. Дивно, але це правда. Інакше не може бути... Святий Дух, Який присутній у Церкві, не може залишити особу, яка посвячена на службу Богові і на поширення Царства Божого на землі. Добра Новина звіщається, навіть якщо люди дорікають чи осуджують слуг Божих. Кожен у своєму житті, можливо, бував Савлом, Петром. У Божих планах є повернути втрачену подобу Божу всім людям, усіх привести до спасіння, а для цього потрібне знаряддя – диякони, священики, єпископи, які знають про себе більше, ніж інші, але також прагнуть спасіння своєї душі не менше, ніж інші.■

Місцевий:

Щоб в Україні для кожного, хто терпить біль і страждання, були створені умови для відповідного лікування в атмосфері любові, розуміння і співчуття.

Якщо на мить зупинитися і поглянути на сучасний світ поглядом простої людини, то, незважаючи на все прекрасне, добре і світле, все, що нам дарує радість життя, милування і захоплення новим днем, ми побачимо й інше, а саме те, що все має зворотній темний бік, де існує зло і насильство, кров і ненависть, хвороби і стихійні лиха, неправда і ворожнеча. Все це рано чи пізно зустрічає людину і породжує страждання і біль. А ми всі так боїмося страждати і намагаємося уникнути болю тому, що страждання – це не норма, а руйнація норми. Часто у своїй духовній сліпоті ми звинувачуємо Бога і питаємо себе: «Чому? За що? Чому саме я, чому саме зі мною? Чим я завинив(-ла), що переживаю таке? Він, як нам здається, у таких випадках з високого неба байдуже дивиться на те, як нам важко... Але чи настільки байдужий Бог до нашого страждання? Як звинувачувати в цьому Того, хто разом з нами і знемагав, і голодував, і був спраглий, був у смертельній тривозі, плакав, і врешті добровільно страждав за наше життя і спасіння? Людина створена Богом для безмежного щастя богоспілкування, але вона своїм непослухом відсікла себе від свого Творця, без Якого її життя стало суцільним стражданням. Людина і з нею все створіння опинилися за межами раю, у світі, в якому низка страждань завершується смертю. Але Бог, сама Любов, не міг залишити Своє творіння у тому страшному стані розладу. «Ми всі куплені дорогою ціною» (1Кор.6, 20). Тільки про це не можна забувати у часи радості й страждань... Христос створив умови для спасіння наших душ, а для повноцінного життя на землі ми потребуємо ще допомоги ближніх і держави. Якщо в наших ближніх буде розуміння і співчуття, тоді і наш хрест буде набагато легшим. Преподобний Августин писав: «Християнам належить страждати більше, ніж іншим людям; праведникам необхідно страждати ще більше; а святим неминуче переносити великі страждання. Чим ближче людина до Бога, тим більша кількість хрестів їй і посилається».■

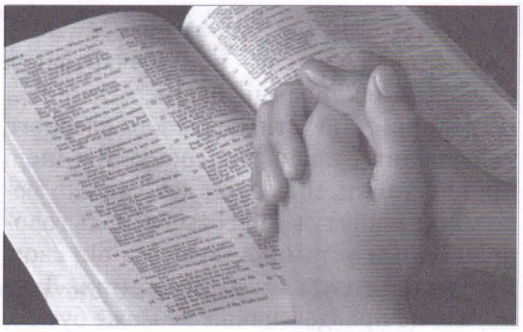

СУМЛІННЯ – ПОЧАТОК ВІРИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Мова Божа і людська

Людина досить грубо й обмежено сприймає навколишній світ, користуючись при цьому своїми головними засобами сприймання. А має їх п'ять: зір, слух, смак, нюх та дотик. Саме завдяки цим чуттям вона пізнає всю дійсність, а потім її аналізує розумом і робить висновки. Якщо усунути якесь із чуттів, пізнання людини стане досить обмеженим, їй неможливо буде пояснити того, що пізнає на основі даного чуття. Наприклад, важко пояснити людині, яка ніколи не бачила, що таке блакитний колір, або ж глухому описати красу музики Бетховена. Чуття – це ті «рецептори», «антени», якими людина дотикається до дійсності і її пізнає. Відповідно, немає жодного іншого засобу для того, щоб пізнавати дійсність. Часто можна почути про так зване шосте чуття, або ж інтуїцію. Та насправді, вона є тільки наслідком чуттєвого пізнання і розумової діяльності. Всі розумові здібності та інтуїтивні нахили не будуть задіяні, якщо не будуть задіяні людські чуття – зір, слух, смак, нюх та дотик.

Господа Бога людина жодним чином не може бачити, торкнутися чи осягнути. Людська природа для цього не призначена. Часто доводиться чути про «відчуття» енергії чи близькості Бога. Увійшовши до якогось старовинного храму, люди висловлюють захоплення, кажучи, що на цьому місці «відчувається, що Бог близько, поряд». Однак, ці відчуття – всього лишень наші внутрішні почуття-емоції, які ми пов'язуємо з нашою вірою у Всемогутнього Бога. Одного разу до мене прийшла відвідувачка із претензіями. Вона сіла в розмовниці і сказала: «Отче, чому ви не підтримуєте тих отців, які живуть у Підгірцях?» (йшлося про групу Догнала, членів якої пізніше було виключено з Католицької Церкви). Я відповів, що маю на це свої причини. Але пані була наполегливою і намагалася мене переконати. «Отче, – сказала вона, – я часто бувала на їхніх реколекціях, вони не говорять нічого поганого. І ще. Коли я була на їхніх науках, то відчула, що Ісус Христос тут, близько біля мене». «Це дуже чудове відчуття, – відповів я. – А скажіть, будь ласка, чи тепер, коли сидите в монастирській розмовниці, ви відчуваєте, що Ісус близько біля вас?» «Ні, не відчуваю», – відповіла відвідувачка. «А тепер скажіть, чи Ісус є близько біля вас?» – запитав я. «Ну, звичайно, Він завжди є біля нас», – відповіла пані. «Надіюся, що ви розумієте, яка різниця між вірою і відчуттями?» Так, на жаль ми часто можемо переплутати наші почуття і віру. Почуття – стан нервової системи, який можемо досягати різними способами. Бог є близько незалежно від того, відчуваємо ми це, чи ні.

Віримо ж у Його присутність навіть і тоді, коли нам важко і самотньо. Бо віра ґрунтується передовсім на розумі та погодженні нашої свобідної волі. Така віра, як і любов, може викликати різні почуття – радості, задоволення, але також і тривоги, переживань. По-друге, віра завжди передбачає відношення, тобто для правдивої віри необхідні дві особи: одна пропонує, говорить, інша слухає і довіряє. Так відбувається в багатьох інших сферах людського життя, як от, наприклад, у школі, де вчитель пояснює, а учні приймають його слова на віру. Так і Христос твердить: «Ми говоримо про те, що знаємо, а свідчимо про те, що бачили» (Йо.3,11). Для того, щоби віра була задіяна, вона повинна отримати достатній поштовх через зовнішнє пізнання завдяки нашим чуттям.

Саме тому Господь Бог свою вічну і досконалу мову перекладає на мову людську, таку, яку люди можуть зрозуміти. Неможливо, щоби Бог створив людей, а потім їх покинув напризволяще. Він завжди залишається поряд. Але не тільки залишається поряд. А й розмовляє із своїми улюбленими створіннями так, щоб вони могли Його зрозуміти. Він використовує можливості людського світосприйняття, щоб людина змогла почути Його голос. Автор послання до Євреїв наголошує, що ми повинні бути уважними до цього голосу: «Коли почуєте сьогодні Його голос, не твердійте серцями вашими» (Євр.3,15).

У мові Божій, зверненій до людини, важливі не тільки самі слова, якими Він до нас промовляє. Як і в будь-якому спілкуванні, необхідно звернути увагу також і на так звані невербальні (безсловесні) форми. До них належать насамперед інтонація, міміка, жести, але також обставини, в яких спілкування відбувається. Можна говорити чудові слова, але з такою інтонацією, що стане зрозуміло, що ці слова тільки порожній звук; так само міміка і жести видають людину, чи говорить вона правду, чи ні; що ж до обставин, то, наприклад, не варто жартувати у сумній ситуації, або ж говорити про сумне на весіллі. Таким чином можемо ствердити, що насправді людське спілкування неймовірно багатогранне і не таке просте, як могло б здаватися на перший погляд. Безсловесні форми часто бувають навіть більш вимовні, аніж самі слова!

Сумління – місце зустрічі з Богом

Протягом історії богослови по-різному визначали так звані «теологічні місця», джерела, завдяки яким людина може з великою мірою впевненості робити богословські висновки, тобто висновки про Бога і про спасіння. Таких теологічних місць або джерел є багато, але їх можна звести до п'яти основних категорій: Святе Письмо; наука святої Церкви (включаючи навчання святих Отців, Соборів, єпископів Риму, традицію і загальну віру народу); людське сумління; молитва

(включно із приватною молитвою та церковними богослужіннями); людська історія (також створений світ, який нас оточує, і життєві історії кожної окремої людини).

Отож, Бог до людини промовляє завжди, варто тільки прислухатися до Його мови. Святе Писання містить відголоски того, що кожна людина може зробити висновок про Бога, Його красу і всемогутність, тільки споглядаючи сотворений світ: «Справді дурні з природи всі ті люди, які не пізнали Бога, які через видимі блага не здолали пізнати Сущого і, розважаючи над творами, не дійшли до впізнання Майстра, – лише вогонь, або вітер, або пливке повітря, або зоряне склепіння, або бистру воду, або світила небесні вважали за богів, правителів світу. А якщо, красою їхньою захоплені, вони взяли їх за богів, то нехай знають, скільки їхній Володар кращий, бо сам Творець краси творив їх» (Муд.13,1-3).

Перекладаючи свою мову на людську, Бог, отож, промовив цілком особливим способом до Аврама, який мешкав в Урі Халдейському. Писання говорить про цю першу розмову дуже скупо: «Господь сказав до Аврама: «Вийди з землі твоєї, з твоєї рідні, і з дому батька твого в край, що його Я тобі покажу. А Я виведу з тебе великий народ і поблагословлю тебе; та й зроблю великим твоє ім'я, а ти станеш благословенням. Благословитиму тих, що тебе благословляють, і проклинатиму того, хто тебе проклинає. Тобою всі племена землі благословлятимуться» (Бут.12,1-3). Автор тексту не ставить собі за мету пояснити, яким саме чином Аврам почув голос Божий. Незаперечним фактом залишається те, що він цей голос почув і відізвався на нього. Роздумуючи нині над подіями того часу, ми розуміємо, що Бог промовив до Аврама так, що той зміг почути і зрозуміти заклик Господній. Найбільш імовірно, що спілкування це найчастіше проходило у сумлінні – Аврам уважно прислухався до нього і відповідав Богові не тільки словами, але й учинками. Правдивість Божого слова була багато разів випробувана і доказана протягом цілої історії людства: все, що Бог говорив до Аврама – здійснилося.

Перебуваючи в духовних пошуках, люди часто запитують, як ми можемо почути Божий голос. А почути його сподіваються насамперед якимсь надзвичайним і чудесним способом, переважно через надприродне об'явлення. Бог справді деколи Свою волю об'являє через надприродні видіння й об'явлення, проте було б нерозумно обмежувати Боже з людьми спілкування тільки до окремих і дуже специфічних надприродних явищ. Бог перебуває з нами завжди і постійно до нас звертається, потрібно тільки, як Аврам, відкрити своє серце для цієї мови, бути уважними, прислухатися і завжди самих себе перевіряти: чи добре ми зрозуміли Божий намір і Його слово? І першим незамінним кроком на цьому шляху є прислухання до голосу нашого сумління. Саме в ньому ми у найбільш сокровенних обставинах зустрічаємося з Богом, через голос сумління Бог нам безпосередньо виявляє Свою волю.

Кожна людина наділена цим унікальним і витонченим інструментом розрізнення добра і зла, як про це свідчить апостол Павло у посланні до римлян: «Бо коли погани, що не мають закону, з природи виконують те, що законне, вони, не мавши закону, самі собі закон; вони виявляють діло закону, написане в їхніх серцях, як свідчить їм їхнє сумління і думки, то засуджуючи їх, то оправдуючи» (Рим.2,14-15). Можемо зробити висновок, що віра – слухання Божого слова, яке починається насамперед із зустрічі з Богом у власному сумлінні. Так і Аврам відкрив своє серце для Бога, почув Його заклик і пішов Йому назустріч. Апостол Павло наголошує: «Щасливий той, хто не має викидів сумління в тому, що задумує робити. А хто вагається, той … уже засуджений, бо не робить у добрій вірі; все бо, що не з віри, – гріх» (Рим.14,22b-23). ■

Далі буде

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ:

«СВЯТО РІЗДВА ХРИСТОВОГО – СВЯТО ДУЖЕ ГЛИБОКОЇ, НІЖНОЇ БЛИЗЬКОСТІ БОГА ДО ЛЮДИНИ»

«У день свята Різдва Христового ми всі разом творимо одну боголюдську родину, святкуючи присутність між нами новонародженого Христа – Бога, Який став людиною. У тій Дитині, каже апостол Павло, спочиває вся повнота божества. Тому ми говоримо, що свято Різдва Христового – свято дуже глибокої, ніжної близькості Бога до людини», – промовляв на Різдво Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук до вірних та всіх українців під час проповіді на Літургії в храмі Святого Василія Великого в київському монастирі отців

Василіян. Блаженніший Святослав привітав усіх із цим глибоким і радісним святом – Різдвом Христовим.

«Сьогодні ми святкуємо день, коли поєднуються, здавалося б, абсолютні протилежності – Бог стає людиною, Творець стає поруч зі своїм сотворінням. Ми святкуємо воплочення, входження в людську історію Того, Кого називаємо одним зі Святої Трійці – Сина Божого, Господа нашого Ісуса Христа. Це Той, про Якого отці Церкви говорили, що Він споконвічно був народжений від Небесного Отця, повний Духа Святого, і тому зветься Син Божий».

У другій половині минулого століття, осмислюючи великі лиха, які пережило людство під час Першої та Другої світових війн, шукаючи причини, чому на землі забракло того миру, різні мислителі, історики говорили про те, що в людському суспільстві проявилася ідея «зайвої людини». Про «зайву людину» ще говорили класики російської літератури, серед них Тургенєв у середині XIX століття. А різні нелюдські тоталітарні системи XX століття зробили «зайвими» не тільки одну людину, а цілі народи, цілі держави, цілі соціальні групи. Ми добре пам'ятаємо фразу: є людина – є проблема, нема людини – нема проблеми.

Але ми сьогодні можемо сказати, що у своєму воплоченні в цьому божественному акті, коли Бог стає людиною, Він стає саме тією людиною, яку хтось назвав зайвою. Для Нього, Володаря неба і землі, що дав своєму народові обітовану землю, навіть не знайшлося місця у заїзді. Прийшов до своїх, а свої Його не прийняли. Став вигнанцем з рідного дому після першої хвилини народження.

Але у своєму Різдві Він показав, що та людина, яку хтось назвав «зайвою», є центром історії людства, є господарем неба і землі, і саме вона творила, творить і твориме історію, бо Господь є той самий учора, сьогодні й навіки.

Ми, українці, які будуємо незалежну Україну в новому тисячолітті, дуже часто у своєму серці відчуваємо, що сьогодні хтось нам каже, що ми «зайві» люди. Сьогодні молоде покоління почувається виключеним з того суспільства, в яке воно прагне інтегруватися. Кожен з нас у будь-яку хвилину може стати «зайвою» людиною на своїй рідній землі, але в сьогоднішньому святі – у Різдві Христовому – наш Творець нам каже, що в Нього немає «зайвих людей», що Він нікого зайвим не створив. Він каже, що є разом з нами, Він воплотився, щоб розділити повсякчасний момент людської історії, щоб ми відчули себе любленими Богом.

Тому ми й так радіємо сьогодні, бо наш Творець є з нами. З нами Бог. Це не є якась порожня мрія чи казка, а тверда істина, яка є джерелом нашої надії, нашої радості.

У день світлого празника Різдва Христового радіймо разом присутністю Бога поміж нас. Відчуваймо, як Господь Бог нас любить. Як маленька дитина огортає і цілує свою матір і свого батька, так сьогодні наш Творець огортає і цілує кожного з нас вустами новонародженого Христа. Нехай це свято стане ще одним моментом, коли ми відчуємо себе близько Бога. Цей рік наша Церква проголосила Роком віри... Тільки очима віри можна побачити в цьому новонародженому хлоп'яткові вічного Бога, тільки очима віри можна відкрити власну гідність, тільки у вірі – захистити свою власну свободу, і тільки у вірі можна віднайти своє місце в історії і творити наше вільне, Богом наповнене суспільство».

Божественну Літургію у храмі Святого Василія Великого з Главою УГКЦ співслужили владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архиєпархії, владика Богдан Дзюрах, Секретар Синоду єпископів УГКЦ, та численні священики. ■

За матеріалами Департаменту УГКЦ

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

(продовження)

о. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Молитва, яку виголошує ієрей **«Найперше пом'яни, Господи, святішого Вселенського Архиєрея нашого (ім'я) папу Римського…»**, твориться за всю Церкву на землі. Тут згадується вся її ієрархія, починаючи від Вселенського Архиєрея нашого, який має тяглість від апостола Петра. Саме ап. Петру Христос довірив Церкву на землі впорядковувати, і зберігати її від лиходіїв: «І каже йому (Петрові) Ісус: «Паси мої вівці!» (Ів.21:17)», а в іншому місці Христос каже: «Тож і Я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що Я на цій скелі збудую Мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі.» (Мт. *16:18-19)*. Ці слова є досить важливі, бо вказують на ап. Петра як голову апостолів і відповідального за Церкву, так і на те, що Церква – це не є справа рук людських, але самого Христа – «Я на цій скелі збудую Мою Церкву», а в основі на ап. Петрі – «на цій скелі збудую». Тому, Церква найперше і молиться за наступника апостола Петра – папу Римського, якому цей обов'язок доручено. Вживаємо слово «нашого». Цим вказуємо на тісний зв›язок з Вселенським Архиєреєм, що вказує на правдивість апостольського продовження, що вона збудована Христом на апостолах.

Далі священик виголошує **«…блаженнішого Верховного Архиєпископа нашого (ім'я), преосвященішого Митрополита нашого Кир (ім'я), і боголюбивого Єпископа нашого Кир (ім'я), і даруй їх святим**

Твоїм церквам…». Виголос вказує на те, що ці єпископи є правдиві і потверджені Римським Архиєреєм, як і те, що їх навчання відповідає вченню Церкви, а хто не хоче слухати їх, то тим самим і не слухає Христа: «Хто слухає вас, Мене слухає; а хто гордує вами, Мною гордує; а хто гордує Мною, гордує Тим, Хто послав Мене.» (Лк.10:16). Тому всяка побожність, що виходить поза послух єпископові, не веде до спасіння, але до загибелі.

«І даруй їх святим Твоїм церквам…». Це вказує на те, що кожен єпископ є справою рук Божих, не був би ніхто з них єпископом, як не з волі Божої – вони даровані нам самим Богом для духовного проводу: «нема бо влади, що не була б від Бога; і ті, існуючі влади, установлені Богом. Тим то, хто противиться владі, противиться Божому велінню, а ті, що противляться, самі на себе суд стягають.» *(Рим. 13:1-2)*.

Далі священик продовжує: **«…щоб у мирі, цілі, чесні, здорові довголітньо правильно навчали слово Твоєї істини».** Цим свята Церква просить мирних часів для свого існування, щоб єпископи служили в неподільності і єдності, в Божій

справедливості і довголіттю виконуючи свій обов'язок, що покладений на їх плечі Христом.

Після цього виголосу ієрея народ одноголосно відповідає: **«І всіх, і все».** Цими словами народ немов погоджується з словами священика, але просить також і за себе, щоб Бог і їх не забув, але пам'ятав про кожного чоловіка, жінку, дитину тощо.

У сиву давнину виголос «І всіх, і все» лунав після виголосів диякона – диптихів (див. попередню публікацію), бо після цього виголосу священика диякон чи сам священик поминають імена живих, і лиш тоді взивав народ. У нас в Україні-Русі диптихи були з одного боку за живих, а з іншого за померлих. Як згадка про це, ми тепер маємо помяники – книжечки, де вписують імена всіх померлих з родини.

Далі священик Христовий читає потиху молитву: **«Пом'яни, Господи, це місто (село, обитель), в якому живемо, і всяке село, місто, і країну, і тих, що вірою живуть у них…».** Як бачимо, Церква не перестає молитись за своїх вірних, вона завжди благає милостивого Бога за весь народ, але на першому місці стоять ті, «що вірою живуть у них», що прагнуть зберігати правдиве християнське життя. Особливо, словами **«Пом'яни, Господи, тих, що плавають, подорожують, недужих, страждаючих, полонених і спасіння їх»** Церква пам'ятає також тих, що тепер відсутні і є в дорозі – подорожні, адже дорога може бути небезпечна, тому молиться за їх щасливу дорогу до Бога. Вона благає й за всіх хворих, й тих, що були взяті в полон – рабство, церква їх не забула, але пам'ятає завше у своїх молитвах.

На завершення священик проказує: **«Пом'яни, Господи, тих, що дари приносять і добро творять у святих Твоїх церквах, і тих, що пам'ятають про вбогих...».** Цим самим людина, що творить добро для

Церкви, є завжди згадана перед Богом, і не лише раз, але згадується і в інших церквах, де служиться Літургія, бо Церква єдина – тому це спогадування є в множині. Завжди пам'ятається про милосердних людей, що чутливі до чужої біди, а особливо тих, що допомагають бідним, які самі не можуть собі зарадити.

Кульмінацією цієї тихої молитви є слова: **«…і на всіх нас милості Твої зішли»**, що робить підсумок всього, і просить ласки у Бога для всіх без винятку.

Після цього слідує виголос ієрея: **«І дай нам єдиними устами і єдиним серцем славити й оспівувати пречисте і величне ім'я Твоє, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині, і повсякчас, і на віки вічні»**, що фактично є взятим з Святого Писання, ап. Павла (Рим. 15: 5-6). Цей виголос належить до завершення найдавнішої частини Літургії, що дійшла до нас від самих апостолів. Частина Літургії, що починається «Станьмо гідно, станьмо зі страхом…» і завершуючи виголосом «І дай нам єдиними устами …» зберіг святий Василій Великий і святий Іван Злотоустий так, як вона дійшла до них. Літургія зберегла свій первісний вигляд, який їй надали апостоли Христові. ■

ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ:

Основні елементи Декрету про Екуменізм

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Декрет про екуменізм народжувався на II Ватиканському Соборі поступово. Вже під час першої сесії восени 1962 року у схемі Догматичної Конституції про Церкву був один із розділів про екуменізм, крім того Комісія Східних Церков представила власну схему під назвою «Ut omnes unum sint» («Щоб усі були одно»); третій проект приготувала Комісія до Справ Єдності Християн. Отці Собору, ознайомившись з усіма трьома схемами, постановили опрацювати нову на основі трьох попередніх. Цю працю блаженний Папа Римський Іван XXIII повірив Секретаріату у Справах Єдності Християн, якому надав рівноправне значення із соборовими комісіями. Секретаріат опрацював та подав схему документу на другу сесію Собору восени 1963 року. Під час дискусій вказано на потребу доповнення екуменічних питань та створення окремого документу щодо ставлення християн до інших релігій. Виправлена

схема повернулась на Собор на третій сесії восени 1964 року, під час якої 21 листопада була прийнята Отцями Собору та урочисто проголошена Павлом VI.

Текст Декрету Unitatis Redintegratio складається із трьох розділів: 1) доктринальний – подає католицькі засади екуменізму (ДЕ 2-4); 2) практичний – вказує на спосіб практичної реалізації екуменізму в Католицькій Церкві (ДЕ 5-12); 3) описовий – висвітлює відносини Католицької Церкви до Церков і Церковних Спільнот, що не перебувають із нею в єдності (ДЕ 13-24).

1) ПРО КАТОЛИЦЬКІ ЗАСАДИ ЕКУМЕНІЗМУ

Документ розпочинається Вступом, який вияснює ціль та потребу Декрету, закликаючи до усвідомлення, що Христос заклав одну Церкву і прагне єдності поділених між собою християн. Це прагнення знаходить свій вияв сьогодні в екуменічному русі. (Пор. ДЕ 1).

Щодо першого розділу то в попередній схемі він носив назву про «Про засади католицького екуменізму», що було піддане критиці Отцями Собору, оскільки це вказувало б на те, що окрім загального екуменізму є також католицький. Дух екуменізму в усіх християнських спільнотах прямує до однієї цілі, якою є одна Церква, закладена Христом. Натомість можна говорити лише про католицьке плекання екуменізму, де кожний вірний цієї Церкви має керуватися основами своєї віри і своєї Церкви. Перший розділ подає розуміння поділів у Церкві та накреслює загальне ставлення Римо-Католицької Церкви до

інших Християнських Спільнот. Єдність Церкви є її надприродною прикметою, бо походить від предвічного Божого плану з'єднання всіх. За цю єдність молився Христос на Останній Вечері (Йо.17,21), а для її видимого об'явлення встановив предивну Тайну Євхаристії, дав своїм учням заповідь любові та зіслав Святого Духа, Утішителя, що творить цю спільність та єднає всіх у Христі. Окрім цього, Христос встановив також видимий зв'язок єдності, яким є Колегія Єпископів на чолі з святим апостолом Петром. Прикладом і основою єдності Церкви є єдність Триєдиного Бога.

Порушенням єдності Христової Церкви і гріхом проти неї є поділи. Їхньою ґенезою стають провини і гріхи синів Церкви по обидві сторони. Не є властивим також звинувачувати в поділі братів, які народились і живуть сьогодні у своїх традиціях, що постали в минулому. Навпаки, хоча між ними і католиками залишаються ще відмінності, однак через віру та хрещення «залишаються вони в якійсь, хоча і недосконалій, спільності із Католицькою Церквою» (ДЕ 3).

Декрет стверджує, що хрещення та віра чинять тих, які їх приймають, приналежними до Містичного Тіла Христового. Крім того Декрет визнає, що багато спасительних дібр можуть існувати поза видимою спільнотою Католицької Церкви (книги Святого Письма, життя в благодаті, різні дари Святого Духа), що їх релігійні культи (богопочитання) можуть породжувати правдиве Боже життя.

Заохочуючи вірних Католицької Церкви до пізнання і любові нез'єднаних братів, до свідчення християнського життя, до діалогу, Декрет підкреслює, що єдність Церкви не виключає різнорідності форм духовного життя, церковного правопорядку, літургійних обрядів, а навіть богословських опрацювань об'явленої правди. Ця різнорідність не тільки об'являє досконалим способом католицькість, це значить вселенськість, Церкви, але також її апостольський вимір. Це останнє твердження є чимсь новим, бо визнає, що певна різнорідність духовного і богословського життя Церкви походить від самих апостольських часів.

2) ПРО СПОСІБ ВИКОНУВАННЯ ЕКУМЕНІЗМУ

Другий розділ присвячений практичному втіленню екуменізму в життя Церкви, через подання елементів, реалізація яких дозволить зблизитися до цілі, яким є християнська єдність. У вступі виражена важлива думка, що екуменізм відноситься до всієї Церкви: до вірних, до пастирів, у щоденному християнському житті і в богослов'ї. Екуменізм не є якоюсь богословською спеціальністю, але певним виміром духовного, інтелектуального, пасторального та літургійного життя цілої Церкви.

Першим кроком до реалізації єдності Церкви є постійна віднова (реформа) Церкви. Як вказує на це Догматична Конституція про Церкву, вона неустанно потребує очищення, тобто постійного повернення до своєї ранньої чистоти і вірності Спасителю та Його постановам (Див. КЦ 8). На другому місці серед середників екуменічного руху Декрет подає духовне навернення християн. В тому контексті Декрет виражає характеристичне прохання: «Смиренною молитвою просимо в Бога та в нез'єднаних братів прощення, так як і ми прощаємо нашим винуватцям» (ДЕ 7). Навернення серця, святість життя та молитва, яка становить третій середник екуменічної праці, окреслює Декрет спільною назвою *«духовний екуменізм»*. Отці Собору заохочують до спільної

молитви із нез'єднаними братами, чи то в періоді Тижня молитов за Єдність Християн (18-25 січня), чи під час інших спеціальних нагод (наприклад в літургійний період поміж святами Воскресіння Христового та Зіслання Святого Духа). Молитва ця має звершуватись в дусі молитви Христа на Тайній Вечері, під час якої Він молився про єдність своїх учнів. Разом із запрошенням до спільної молитви Декрет піднімає богословські та еклезіальні питання участі в літургійних богослужіннях нез'єднаних братів, особливо в Євхаристійній Літургії (communicationi sacris). Згідно з уже встановленою церковною традицією не може бути спільної участі в Євхаристії, де немає єдності у вірі та приналежності до тієї самої християнської спільноти. Натомість, благодать, яку Євхаристія уділяє, заохочувала б радше до спільних євхаристійних богослужінь. Собор справу остаточно не окреслює, залишаючи рішення ієрархам партикулярних Церков (Див. ДЕ 8).

Наступні пункти Декрету (№ 9-11) піднімають справу взаємного пізнання та богословського діалогу, іншими словами питання наукового екуменізму. Декрет заохочує до пізнання духа нез'єднаних братів. Для цього необхідними є студії в дусі прихильності та правди (п. 9). Собор взиває людей, відповідно приготовлених у своїй науці, до здобуття кращого знання науки та історії нез'єднаних братів, про їх духовне життя, богопочитання та до провадження спільних конференцій в досліджуванні богословських питань. У пункті 11 Декрету про Екуменізм піднімається питання властивого способу і методу викладання католицької віри, щоб цей спосіб не становив перешкоди для діалогу з братами і щоб віра була подана «глибше та правильніше, способом та мовою, що могли б бути справді зрозумілі для нез'єднаних братів». При цьому заторкується питання «ієрархії правд католицького навчання», оскільки є різний їх зв'язок з основами християнської віри (до цього питання ми повернемося в обговоренні богословського діалогу). Таке розрізнення вказує на відмінний підхід до догм, які не визнають нез'єднані брати.

Як віра без учинків є мертвою, так і блідим виглядав би екуменізм, який замкнувся б лише в проголошенні доброї волі, а не впроваджувався б у чинність. Тому Декрет про Екуменізм підкреслює конечність співпраці у визнаванні християнської віри: «Нехай всі християни перед лицем усіх народів визнають віру в Триєдиного Бога, воплоченого Сина Божого, нашого Спасителя і Господа, й у взаємній пошані, спільним зусиллям нехай дають свідчення нашої надії, яка ніколи не зводить» (12).

Ці слова були почерпнуті із дефініції, яка окреслює, чим є Всесвітня Рада Церков. Отці II Ватиканського Собору звернули увагу в дусі вже провадженого на цей час практичного екуменізму серед Протестантських Церков, що не можемо зупинитись на екуменічному діалозі, потрібно також перейти до спільної дії. Окрім спільних молитов, християни покликані до співпраці, оскільки вона «в живий спосіб виявляє цю злуку, що нею вони між собою вже сполучені та повніше висвітлює обличчя Христа, що прийшов послужити» (ДЕ 12). Оборона прав людської особи, плекання миру, пристосування Євангелія до соціальних відносин, уживання різнорідних засобів проти лихоліття наших часів, таких як голод, стихійні нещастя, неграмотність і нужда, недостача помешкань та нерівний розподіл матеріальних благ – все це, та багато іншого, є тим спільним полем співпраці для християн. Декрет вказує також на необхідність такої співпраці на полі розвитку науки та культури, де християни також покликані до подолання бар'єрів (Пор.: ДЕ 12).

Як стверджує Собор на завершення другого розділу Декрету про Екуменізм, завдяки співпраці між християнами всі ті, які віруються у Христа, легше можуть навчитися, як вони мають одні одних краще знати, більше цінити і таким чином прокладати шлях до християнської єдності (п.12).

3) ПРО СТАВЛЕННЯ ДО ЦЕРКОВ І ЦЕРКОВНИХ СПІЛЬНОТ

Хоча Декрет згадує в першому та другому розділі, що ті Церкви та Спільноти не перебувають у досконалій єдності з Католицькою Церквою, то однак визнає їх духовні та спасительні вартості та їх значення в таїнстві спасіння. Вони зберігають багато правдивих середників спасіння, що походять від самого Христа і є знаками правдивої Церкви. Декрет про Екуменізм поділяє Церкви та Спільноти, що не перебувають в єдності із Католицькою Церквою, на дві великі групи:

- Православні Церкви, під якими розуміється як стародавні Східні Церкви, що не прийняли догматичних формул Ефеського та Халхедонського Собору, так і Східні Церкви, що розірвали церковне сопричастя з Римським Престолом в другому тисячолітті;
- Західні нез'єднані Церкви та Християнські Спільноти, які сформувалися в добі реформації в XVI ст. та серед яких особливе місце займає Англіканська Спільнота.

а) Східні Церкви

Декрет виходить від основного твердження, що Церкви Сходу та Заходу йшли своєю власною дорогою, сполученні, од-

нак, братньою спільнотою віри та священнодійств (ДЕ 14). Дух цього твердження характеризує постанови Собору щодо Східних Церков, які від самого початку розвивають і плекають власну богословську, літургічну, канонічну та духовну традицію. Декрет з пошаною ставиться до них та закликає всіх, хто працює над відновленням єдності із Східними Церквами, щоб мали належну увагу на окремі обставини, серед яких зародилися та зросли ті Церкви. До великих багатств Східних Церков належить їх Літургія, в якій Євхаристійний культ постає на першому місці. Оскільки Православна Церква має безперервне апостольське наступництво і повноцінне Таїнственне життя, тому «деяке спілкування у святих Тайнах, у пригожих обставинах та за згодою церковних властей, не тільки що є можливе, але й доручається» (ДЕ 15).

Також Декрет, вказуючи на власний правопорядок Східних Церков, подає, що до єдності Церкви різнорідність обрядів та звичаїв не перешкоджає, а навпаки її збільшує. Тому Отці Собору, в перспективі майбутньої єдності Церкви, запевнили, що Східні Церкви мають владу та право жити згідно з власним правопорядком. Це стосується і богословської спадщини Східної Традиції. Позитивно висвітлюючи цю спадщину, Декрет подає, що богословські формули двох традицій частіше себе взаємно доповнюють, аніж протиставляються (ДЕ 17). Декрет завершує свої рефлексії про Східні Церкви надією близького поєднання. Молитва і діалог та щораз багатші контакти Східних Церков з Римо-Католицькою Церквою мають допровадити до подолання поділів між ними.

б) Західні Церкви та Церковні Спільноти

Рефлексію про Західні нез'єднанні Церкви та Церковні Спільноти Декрет розпочинає від ствердження, що через багато століть, перш ніж настав поділ, протестантський народ жив спільно з католицьким в одній Церкві. Декрет не змагає в даному питанні, так як і щодо Східних, до описового визначення, оскільки йдеться про велику різновидність спільнот та їх внутрішню відмінність. Отці Собору, усвідомлюючи розходження із ними, вказують на можливість та потребу екуменічного діалогу із цими спільнотами, тому в Декреті подають основи для взаємного пошуку спільності. Найпершим елементом, що заохочує до реалізації християнської єдності, є визнання віри в Ісуса Христа на славу одного Бога Отця, і Сина, і Святого Духа. Ці слова, тотожні дефініції Світової Ради Церков, тим самим вказують на можливість діалогу з нею. Католицька Церква свідома, що навіть у христології існують поміж її богослов'ям і протестантською наукою особливі відмінності, які ще більш ясно з'являються в маріології та еклезіології, однак вона вважає, що протестантський христоцентризм може служити за відправну точку та імпульс в пошуках єдності. Як характеристичні, а одночасно правдиві християнські вартості в протестантизмі, Декрет подає: віру в Ісуса Христа, Богочоловіка і Єдиного Посередника поміж Богом та людьми (20); глибоку пошану до Святого Письма (21); Хрещення як таїнственний зв'язок єдності, який існує між усіма християнами та одночасно домагається повної єдності у визнанні однієї віри й участі в спільній Євхаристії (22); свідчення християнського життя і християнська діяльність у світі (23). Декрет зазначає, що в інтерпретації Святого Письма Католицька Церква особливу роль приписує Учительському Уряду Церкви, що є особливою відмінністю у відношенні до Протестантських Церков та Спільнот. Незважаючи на це, Декрет

вважає, що Писання може і має становити особливе знаряддя в екуменічному діалозі. Подібно протестантські спільноти «із-за браку святої Тайни Священства не зберегли повної та первісної істотності Євхаристійного Таїнства» (п. 22), то однак у Святій Вечері святкують пам'ять смерті та воскресіння Господа і також визнають, що Євхаристія означає життя в спільності з Христом. Навчання про Євхаристію та інші Тайни, на думку Отців Собору, має становити предмет діалогу між Римо-Католицькою та Протестантськими Церквами та Спільнотами. Також діалог, згідно з Декретом, слід провадити і розпочинати від морального втілення Євангелія в життя, бо вірні двох Церков стараються жити згідно з євангельською наукою.

в) Закінчення Декрету

На закінчення Отці Собору з надією споглядають у майбутнє, вказуючи, що участь католиків в екуменічному русі має звершуватись із вірністю отриманій правді, збереженні віри, що її завжди визнавала Католицька Церква, та у відкритості до майбутньої повноти, яку Христос Господь бажає для своєї Церкви. Собор свідомий, що постанова об'єднати всіх християн в одній і єдиній Христовій Церкві перевищує людські сили та спроможності. Тому Собор свою надію вповні покладає на молитву Христа за Церкву, на любов Отця до нас та на силу Святого Духа.

4) ЗНАЧЕННЯ ДЕКРЕТУ

Ще декілька років перед проголошенням Декрету важко було припускати, що вище поданні твердження появляться в Католицькій Церкві, до того ж під рангом урочистого навчання Учительського Уряду Церкви. Декрет не є відокремленим документом II Ватиканського Собору, належить його розглядати в цілісності соборових праць, а особливо в контексті таких Документів як Догматична Конституція про Церкву, Декрет про Східні Католицькі Церкви, Декларацію про релігійну свободу, Декларацію про нехристиянські релігії. Це стало можливим завдяки тій зміні духовного клімату в Церкві, яку розпочав Іван XXIII, хоча б через покликання Секретаріату для Справ єдності Християн та запрошення на Собор як спостерігачів представників братніх Церков. Декрет про Екуменізм призначений для вірних Католицької Церкви, але, без сумніву, впливає та викликає зацікавлення в більшості християн. Що більше: Декрет був позитивно оцінений іншими Церквами, особливо такі його питання як прийняття та визнання екуменічного руху як знаку часу та подиху Святого Духа; нова оцінка християнських спільнот, що нез'єднанні із Католицькою Церквою; визнання їх знаряддям спасіння; вираження почуття жалю за провини проти єдності; прохання про взаємне прощення; визнання релігійних вартостей інших Церков; ієрархія догм в католицькому навчанні. Католицький богослов о. Ів Конґар, оцінюючи Декрет, подає, що він «не є лише документом, а діянням, значення якого можна порівняти із значенням великих історичних рішень, що змінили хід історії на цілі покоління». Знову ж, православний богослов Павло Євдокімов доповнює: «В даній ситуації Католицька Церква звершила крок, який провадить її до границь її сьогоднішніх можливостей(...) Текст Декрету є відкриттям, запрошенням до діалогу, закликом, скерованим до всіх, щоб прийняли разом активну участь в подоланні багатьох непорозумінь та труднощів, які нагромадились протягом історії». ■

За матеріалами сайту «Кіріос»

СТРІТЕННЯ:
ЗУСТРІЧ ІЗ ХРИСТОМ ДЛЯ ПАДІННЯ ЧИ ПІДНЯТТЯ?

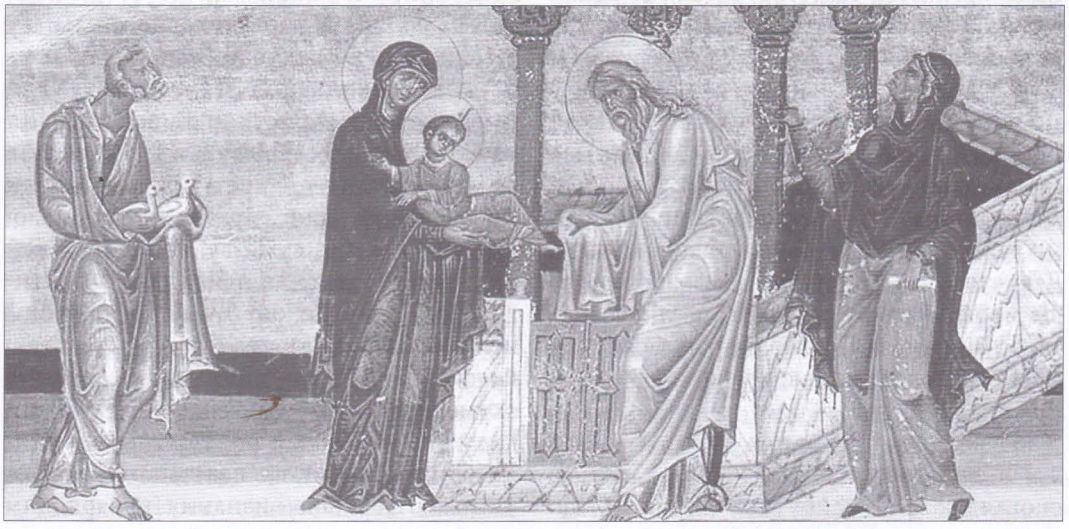

Віталій ТАРАСЕНКО

Пророцтво праведного Симеона, яке читаємо у свято Стрітення, знаходить свій відгомін не тільки в Ізраїлі, але ще й серед вибранців Божого люду Нового Завіту, серед християн.

Згадаймо ці слова праведного старця, який, благословляючи, сказав до Його Матері Марії: «Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; він буде знаком протиріччя, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились думки багатьох сердець» (Лк.2,34). Ісус, як виросте, скаже про Себе: «Я – Дорога, Істина і Життя» (Йо.14,6). Кожний, хто зустрічає Христа має можливість ступити на Дорогу Спасіння, може пізнати Істину, і тоді отримає Життя Вічне.

Блаженні ті, які зустріли Спасителя у своєму житті, які Його пізнали і полюбили. Адже життя людини від цієї зустрічі змінюється. Людина навертається у бік добра. Зміна способу мислення впливає на ціле життя: поведінку, стосунки із людьми, з Богом. Після зустрічі із Спасителем людина стає добрішою і любов її стає чистішою, віднаходить сенс життя і саме життя стає в повноті свого змісту.

Слова Симеона також насторожують.

Зауважуємо, що зустріч із Христом не для всіх буде радісною, бо «Він буде знаком протиріччя» і не всім буде на «підняття», будуть і такі, що зазнають «падіння». Або одне і друге разом.

Так і сталось. Багато людей отримало від Месії допомогу. А ще читаємо в Євангелії, що були й такі, яким Він сколихнув життя: «праведним» лицемірам Він викривав їхні гріхи, гордуватим послідовникам давав можливість упокоритися, ідеальним мудрецям показував їхній фанатизм і нагадував, що мудрість – це не їхня заслуга, а дар Бо-

жий. Зустріч із Христом була для багатьох глибоким і деколи болючим пережиттям, а навіть розчаруванням.

Христос – це світло, яке просвічує кожну людину (пор. Йо. 1,9).

Як було колись, так і сьогодні для сучасних християн – ця зустріч є справжньою зустріччю із Світлом, що просвічує людину аж до середини її єства, аж до глибини її минулого. Скільки було таких моментів у житті, коли пізнавши свою гріховність, відчувалось справжнє падіння, упокорення, а радше усвідомлення і визнання свого упадку. Хто далі вірив Спасителю, той мав від Нього ще й підняття. Як це сталось із апостолами Петром та Павлом, як це сталось, мабуть, із тобою, що читаєш ці рядки. Ці хвилини просвітлення були для багатьох болючими та неприємними. Людям подобається хвальба, а зауваження не завжди прийнятні. А Богові подобається, щоб ми були спасенні, навіть ціною наших тимчасових незручностей, щоб мали щасливу вічність. Господь не може бути іншим. Він Світло і просвічує людину аж до самої середини її душі.

Це Світло як колись, так і тепер приходить і дає ясність. Він нічого не знищував, а упорядковував, нікого не відкидав, а кожному знаходив призначення. Якщо щось було не на своєму місці, а мало бути на першому, то Він ставив на перше, і що було забуто, Він звертав увагу. Христос сколихував людину, суспільний лад, навіть релігійні звичаї і традиції. Він нагадував нам усім, що найпершою опорою в цьому житті є Добрий наш Небесний Отець. І вірити Богу – це шлях спасіння і вічного життя.

Ми також зустріли Христа! Слава і подяка Йому за це! Згадаймо, що Христос сколихнув у нашому житті? Що для мене було підняттям, і що було падінням? Як це світло прийшло у мій внутрішній світ? Як його просвітило? Чи кожна зустріч з Христом – це хвилина просвітлення? ■

МОЛИТВА ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ЗА НАШІ РОДИНИ

Пресвятая Богородице, Ти перед віками рятувала наш народ у хвилини важкі од смерти та знищення. Плач Твій і сльози Твої на іконах у храмах ворога налякали й до втечі його загнали. Споглянь на сльози і почуй плач батьків, яким знищення родинного життя загрожує, і прожени від них назавжди ворога любови й миру.

Вбережи родини наші від розпаду та заступайся за тих, кого пригнічує смерть духовна, вона бо є початком себелюбства та гріха. Просимо Тебе, Мати й Заступнице, у важкі часи повсякчас охороняй життя родин і майбутність людства.

Прибігаємо до Тебе щиро, Мати наша, Ти бо любиш дітей Своїх. Заборони ворогу одвічному, якому Ти голову розчавила Своєю вірністю Богові та чистотою серця, зневажати гідність родини, бо вірність подругів та чистота їхньої любови є основою радости та щастя життя спільного.

Прожени від нас помисли, слова й діла, що суперечать законам Божим і сумлінню нашому та загрожують життю ненароджених, а також життю і миру молодих і старих.

Ми всі Тобі, Пресвятая Богородице, посвячуємо родини наші й повсякчас хочемо дітьми Твоїми бути. Подай нам Твою руку помічну, будь нам прикладом життя чистого, покірного та Богу відданого. Випроси певність руки та потрібну силу батькам, щоб словом і прикладом піддержували дітей своїх, – аби не загинули в небезпеках.

О Мати наша, не опускай нас, як перед віками Ти не покинула тих, що в храмі Божому до Тебе прибігали. Просимо: помагай нам у житті вірй і жертовности – для добра та щастя родин наших. Приведи нас усіх до вічної небесної родини, де Тобі дякувати будемо та Бога, в Тройці Святій Єдиного, хвалити на віки вічні. Амінь. ■

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ

ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ

Франц Десауер,
німецький біофізик

«Якщо протягом останніх 70 років на нас звалився шквал відкриттів і винаходів, то це означає лише, що Бог-Творець говорить з нами голосніше, ясніше, ніж будь-коли у минулому». ■

Сесіль Хамар,
професор біології

«На яку б галузь науки мені не доводилося звертати увагу, я всюди бачив незрівнянні закони й закономірності, що вказують на існування Всевишнього Творця». ■

Дж. Томсон,
відкривач електрона

«З верхівок веж фортеці науки видні найбільші діяння Божі». ■

Густав Фехнер,
німецький фізіолог

«У Бозі заспокоюється душа моя. Оскільки Бог живе, то й я живу. Бо лише Він має життя. Я не можу існувати, якщо Він не посприяє мені». ■

Х. Ліпсон,
видатний британський фізик

«Про живі організми ми знаємо набагато більше від того, що знав Дарвін. Наприклад, ми знаємо, як працюють нерви, і, на мою думку, кожний нерв – шедевр електричної інженерії. Мільярди їх знаходяться в нашому тілі… У даній ситуації мені на розум приходить слово «задум». Однак, моїм колегам біологам це слово зовсім не подобається». ■

Джеймс Джінс,
англійський астроном

«Ми відкриваємо у Всесвіті печатку сили, яка створює порядок і яка підтримує його активність, в якій є щось спільне з нашим особистим духом. Сучасні наукові теорії приводять нас до уявлення про Творця, Який діє поза часом і простором, які є частиною Його творіння, подібно до того, як художник перебуває поза своєю картиною».

«Ми відкрили задум у Всесвіті та прояв сили, яка контролює його виконання».

«Підсумок наукових досліджень Всесвіту можна узагальнити однією фразою: Всесвіт було спроектовано Істотою, яка володіє нескінченним знанням». ■

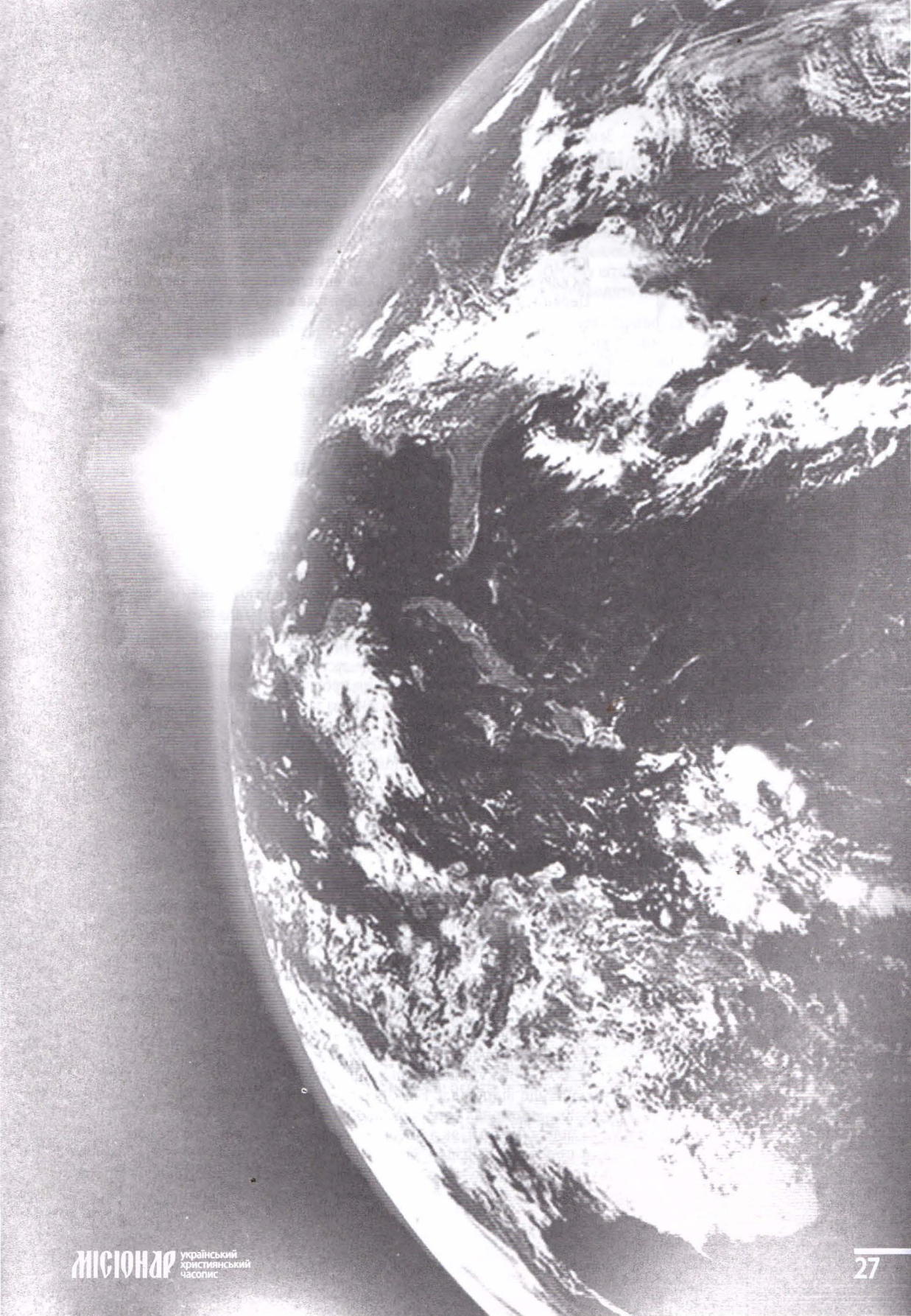

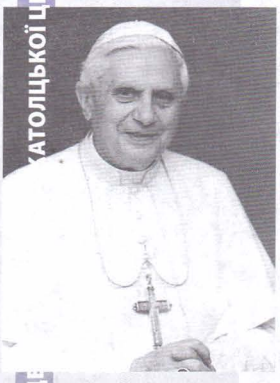

За матеріалами risu.org.ua

Папа Бенедикт XVI написав нову Енцикліку

Як повідомив глава прес-центру Святого Престолу отець Федеріко Ломбарді, в першій половині 2013 року Папа Бенедикт XVI опублікує свою нову Енцикліку. На думку редакції видання La Stampa, Енцикліка буде присвячена Пасхальній таємниці смерті і воскресіння Ісуса як ключовому змісту віри. Документ опублікують під час підготовки Церкви до святкування Великодня вже в лютому-березні 2013 року.

У документі Святіший Отець хоче поділитися з католиками всього світу своїми роздумами про те, що значить «бути християнином сьогодні», про роль віри в житті людини і суспільства, про значення християнської істини у світі, який живе в умовах кризи. ■

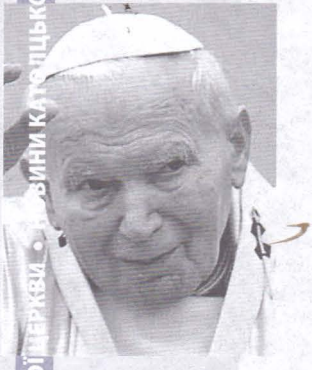

За матеріалами risu.org.ua

Процес канонізації Івана Павла II завершиться вже в жовтні 2013 року

Можливо вже в жовтні 2013 року підійде до завершального етапу процес канонізації Івана Павла II. Тоді ж відбудуться і церемонія канонізації блаженного Папи. Однак для цього необхідно видання декрету Конгрегації з канонізації святих про визнання чудес, які сталися через заступництво блаженного Івана Павла II вже після його беатифікації, яка відбулася в Римі 1 травня 2011 року.

Наприкінці Святіший Отець на зустрічі з префектом Конгрегації з канонізації святих приймає рішення про визнання або не визнання автентичності чудес, які відбуваються через заступництво блаженного.

Як правило, такі рішення Папа приймає 3 рази на рік: напередодні Страсного тижня (у 2013 році цей період припадає на 18-23 березня), незадовго до початку літніх канікул у червні-липні і напередодні Різдва. ■

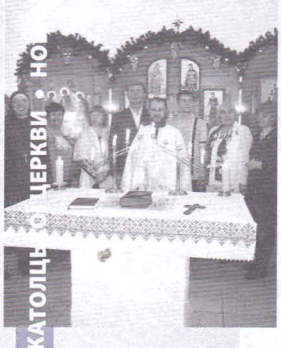

За матеріалами catholicnews.org.ua

Різдво на далекому Сході

Вже стало традицією Служити на Різдво 7 січня Різдвяну Літургію в м. Хабаровську (Росія). На Далекому Сході вона служиться всього раз на рік, тому для греко-католиків у Хабаровську особливе свято.

Це свято доповнилося ще й тим, що похрестилася одна доросла людина і одне подружжя прийняло Таїнство шлюбу.

На наступний день 8 січня вперше на Різдво відслужилася свята Літургія в м. Владивостоці. Там також є греко-католики, які були вивезені ще в роки репресій, а також багато тих, які в теперішні часи приїхали сюди у пошуках праці.

Службу Божу відслужив координатор для греко-католиків на території, що відповідає Римо-католицькій Єпархії св. Йосифа в м. Іркутську ієромонах Теодор Мацапула, ВС.

Опісля Літургії як в Хабароську, так і у Владивостоці всі вірні змогли прославити Різдво Христа колядками за святковим столом, дякуючи Богові, що не залишає їх без церковної опіки навіть у такому віддаленому краї, як Далекий Схід. ■

За матеріалами catholicnews.org.u

Радикальні індуїсти переслідують християн в індійському штаті Махараштра

Організація католиків-мирян повідомляє, що деяким християнським племенам в Палгхаре, місті з населенням близько 50 000 чоловік в західно-центральному індійському штаті Махараштра, відмовляють у воді та дровах, якщо вони не переходять на індуїзм.

Інцидент, про який повідомляють правозахисники, стався після нападу 30 грудня 2012 р. індуїстських радикалів на громаду Протестантської церкви Махараштри. Натовп, чисельністю близько 400-500 осіб, напав на членів християнської громади, серед яких було багато жінок і дітей. Католицький Мирянський Форум повідомляє, що музичні інструменти були зламані, а Біблії були порвані чи спаплюжені. Близько 25 парафіян отримали поранення. ■

За матеріалами www.ugcc.org.ua

Апостольський нунцій благословив дітей Католицької школи Івано-Франківська на новий навчальний семестр

11 січня 2013 р. в монастирі сестер Василіянок м. Івано-Франківська Архиєпископ і Митрополит Володимир (Війтишин) та Апостольський нунцій Архиєпископ Томас Едвард Галліксон відслужили Архиєрейську Літургію. Також були численно присутні на Літургії діти, вчителі і батьки Католицької школи Святого Василія Великого, що нею опікуються сестри ЧСВВ.

Нунцій, вітаючи всіх присутніх, уділив Апостольське благословення всім діточкам на новий навчальний семестр. А Митрополит Володимир привітав усіх зі святом Василія, який є покровителем Католицької школи та сестер і отців Чину святого Василія. На завершення Апостольський нунцій мав можливість переглянути Різдвяний концерт, який підготували діти Католицької школи. ■

Ієрей Юрій Трухан, прес-секретар архиєпархії

За матеріалами catholicnews.org.u

В Іспанії вимагають заборони викладання релігії в школі

В Іспанії півсотні соціальних і політичних організацій опублікували в Інтернеті петицію, щоб «оживити» кампанію проти викладання релігії в школах і захистити світський характер державної освіти. Заклик, який на сьогоднішній день підписали понад 13 000 осіб, спрямований проти реформи освіти, ініційованої міністром Хосе Ігнасіо Вертом.

Організація «Світська Європа» та інші протестуючі вимагають скасувати угоду з Ватиканом, з тим щоб релігія більше не була частиною навчальної програми, видалити всі релігійні символи зі шкіл, припинити державне фінансування викладання релігії в школах і сегрегацію учнів з ідеологічної, соціальної або статевої приналежності. ■

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК
в монастирі Святого Василія Великого в Києві

14 січня у монастирі Святого Василія Великого в Києві ченці василіяни разом з парафіянами та гостями святкували храмовий празник. Це потрійне свято: Обрізання ГНІХ, святого Василія та Старий Новий рік, коли згідно з давнім українським звичаєм діти ходять з хати до хати пшеничним зерном посівати, щастя-долі побажати всім людям на добро.

Урочисту Архиєрейську Літургію у день свята очолив єпископ-помічник Київської Архиєпархії Владика Йосиф Мілян. На храмове свято з'їхались ченці з усієї України. У святочній Літургії взяли участь Високопреосвященніший Архиєпископ Томас Галліксон, Апостольський нунцій в Україні, члени Управи Василіянської Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні: Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, Ігумен Київського монастиря та Радник Протоігумена о. Василь Тучапець, Провінційні радники о. Макарій Флячок, о. Сергій Крутовський та о. Атанасій Євуш (Ігумен Крехівського монастиря), Провінційний економ о. Макарій Солюк, Протоігумен Закарпатської Провінції Святого Миколая о. Павло Райчинець, отці з інших василіянських монастирів, зокрема Львова, Золочева, Гошева та Жовкви, а також пресвітери Київської Архиєпархії та інших українських єпархій, гості та парафіяни храму.

Наприкінці Літургії Архиєпископ Томас Галліксон виступив з коротким словом. Натомість Владика Йосиф подякував римо-католицькому Архиєпископу за присутність на Літургії з нагоди празника, після чого ієрархи поблагословили всіх присутніх, а хор побажав вірним «Многії і благії літа». ■

Джерело: http://osbm-kyiv.com.ua/archives/4711

Монастир Св. Василія Великого, Київ

СПІЛЬНА МОНАША КОЛЯДА
в семінарії Отців Василіян в Брюховичах

Вже кілька років поспіль Отці Василіяни організовують спільну монашу коляду на празник святого Василія Великого у власній семінарії при монастирі Святого Йосифа в Брюховичах. Цього року 14 січня традиційно завітали до Василіянської обителі на урочисту святу Літургію та на Коляду Преосвященний владика Венедикт, Єпископ-помічник Львівський та численні гості – ченці та черниці з багатьох монастирів різних Згромаджень.

Архиєрейську Божественну Літургію Святого Василія Великого очолив Преосвященний владика Венедикт у співслужінні з ієромонахами ЧСВВ. Перед початком Богослуження Архиєрей звершив поставлення у чин читця, свічконосця та піддиякона брата Миколая Козелківського, ЧСВВ. Згодом, в часі Богослуження, владика виголосив проповідь, у якій розповів, що: «Сьогоднішнє свято – це празник порядку, празник закону. Адже Ісус Христос, за законом приймає обрізання за єврейським звичаєм. А Святий Василій Великий свого часу став гідним законовчителем монашого життя, той, який установив порядок та закони монашого служіння. На жаль, сьогодні ми не всі дотримуємось законів, які діють в нашій державі, чи навіть правил дорожнього руху, але любимо нарікати на інших. Дуже часто ми знаємо, як повинен поступати президент, священик чи інша людина, але самі так не чинимо. Тому порядок в суспільстві, державі, Церкві, сім'ї, починається з мене, з мого куточка і тих обов'язків, які мені доручені» – сказав владика Венедикт.

По завершенні Богослуження владика привітав усіх богопосвячених осіб, які так численно зібрались на молитві, а особливо Отців Василіян і сестер Василіянок та побажав усім, головно тим, які посвятили себе на служіння Богу досконалості та витривалості на прикладі постаті Святого Василія Великого.

Після спільної молитви та обіду, святкування продовжила пантоміма про багатого юнака у виконанні василіянського монашого театру «В каптурах». Пізніше, кожна з монаших спільнот презентувала публіці свої піснеспіви, віншування та інші музичні заготовки прослави Різдва Спасителя. ■

Джерело: http://osbm.info/?p=7217

ТЕПЛО УКРАЇНСЬКОГО РІЗДВА У ЛЬВОВІ

У неділю 20 січня 2013 р. Б. у приміщенні Палацу культури учнівської молоді м. Львова відбулось красиве різдвяне дійство під назвою Тепло українського Різдва. Це свято організували учасники Марійського молодіжного товариства Містична троянда, що діє при парафії церкви Святого Апостола Андрія Первозванного в м. Львові разом зі своїм духовним провідником о. Володимиром Кусим, ЧСВВ.

Це вже не перша моя присутність на їх урочистостях. І кожного разу відчуваю теплу родинну атмосферу, немов би перебуваєш у колі рідних людей. Молодь товариства в оригінальний спосіб донесла до наших сердець велич та красу неповторної української традиції, спробувала разом з нами глибоко зануритись у незбагненну містерію Господнього народження, дозволила нам на мить перенестись думками до Вифлеєму, в убогу стаєнку, щоб разом з Марією та Йосифом пережити цю величну подію.

Як завжди, приємно нас утішив своїм чудовим голосом, виконанням різдвяних пісень о. Володимир Кусий. Ця харизматична духовна особа, цей Христовий воїн, який доносить до нас живе Боже слово, згуртував навколо себе молодих людей міста, серця яких пломеніють любов'ю до Бога й України. Наші духовні брати і сестри зробили все можливе, щоб це свято залишилось у наших серцях назавжди, тому що вони вклали у нього найбільший свій скарб – серце і душу. Велике Вам спасибі за це, вельмишановний отче, дорога молоде! Не зупиняйтесь, крокуйте завжди вперед! Продовжуйте цю добру справу потішати, надихати, запалювати наші втомлені серця вірою, довірою та любов'ю до Господа нашого Ісуса Христа та Пресвятої Богородиці.■

Усіх Вам Божих ласк
Покладок Тетяна

ДО РИМУ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ

Тарас Криса

Тиждень духовної обнови, незабутніх вражень та цінного досвіду. Саме так можна охарактеризувати час перебування львівських скаутів у Римі.

Мандрівка, яка запам'ятається кожному із нас на все життя, розпочалася 15 листопада від стін монастиря Святого Онуфрія у Львові спільною молитвою-проханням скаутів та їхніх батьків за щасливу подорож. Після останніх батьківських побажань та настанов скаутська сім'я вирушила в дорогу. Нічний переїзд автобусом зі Львова до Варшави та двогодинний переліт з польської до італійської столиці – і ось у вікні літака вже видніється довгоочікуваний Рим.

Вічне місто потішило нас вечірнім спокоєм, а призахідне сонце дарувало останнє тепле проміння дня, що вже минав. Та справжньою радістю для нас стала зустріч зі скаутами-побратимами із римського куреня. З великою люб'язністю вони прийняли нас, надавши свою скаутську домівку для проживання. Наше знайомство розпочалося вечірньою ватрою. Веселі жарти, пісні та забави, що їх почергово пропонували то українці, то італійці, надали цій зустрічі неповторного колориту, а щирість та відкритість у стосунках дотепер незнайомих хлопців та дівчат подарували відчуття справжньої родинної атмосфери. Так серед цього веселого гамору та позитивних емоцій непомітно для всіх і минув перший вечір нашого перебування в Римі.

Не менш насиченим видався наступний день. Знаменно, що розпочався він Святою Літургією у соборі Святого Петра на гробі святого священномученика Йосафата. Очолив Божественну Літургію о. Василь Ілик, який також звернувся до хлопців зі словом проповіді, наголосивши на важливості наслідування прикладу святих у власному житті та на потребі християнина будувати своє життя таким чином, щоб бути добрим прикладом для оточуючих. Якесь особливе переживання тих слів сповнювало серце, коли в уяві виникала постать святого Йосафата, а очі вдивлялися у його мощі, що спочивали у вівтарі перед нами

– мощі великого світоча Церкви, що колись у своєму наслідуванні Христа не побоявся навіть мученицької смерті, а тепер і сам є прикладом для багатьох.

Можливість помолитися на гробі святого Йосафата стала для нас особливою ще й тим, що більшість скаутів, які взяли участь у цій мандрівці-паломництві, є представниками куреня покровителем якого є саме святий Йосафат. А паломництво до святого відбулося в проміжку між 12 та 25 листопада, днями, коли церква вшановує пам'ять цього святого за григоріянським та юліянським календарями відповідно.

Ми також мали змогу молитися біля мощей святого апостола Петра та блаженного Папи Івана Павла II.

Серед незабутніх подій варто згадати і зустріч із Вселенським Архиєреєм Венедиктом XVI. В неділю 19 листопада ми разом з тисячами паломників з усього світу мали змогу

бачити Святішого Отця. У своєму слові, зверненому до вірних, Папа, зокрема, привітав і скаутів з України. Ми ж вітали Святішого Отця величезним національним прапором із написом «Україна любить Папу», який спеціально для цієї нагоди привезли з України та розгорнули на площі св. Петра.

В неділю ми також відвідали греко-католицький собор св. Софії. Невелика за розмірами в порівнянні з іншими Римськими базиліками, ця національна святиня, проте, вразила нас сяйвом та красою своїх мозаїк. Увібране нею багатство християнського сходу та нашого обряду робить її справжньою перлиною Риму. Неповторний архітектурний комплекс, що об'єднує згаданий собор св. Софії, будинок Українського католицького університету та пам'ятник Тарасові Шевченку, створює справжній український дух в італійському Римі.

День вівторка запам'ятався інтерв'ю на радіо «Ватикан», у якому хлопці говорили про мету приїзду до Риму, скаутський побут, ділилися із слухачами враженнями від побаченого. Опісля інтерв'ю відбулася зустріч з Архиєпископом Кирилом Василем – секретарем Конгрегації Східних Церков. Приємно зазначити, що владика свого часу теж був скаутом, а зараз, окрім свого адміністративного уряду, виконує ще й служіння головного скаутського капелана Європи. Варто наголосити на щирості прийому та сердечній теплоті владики, його живому інтересі до розвитку скаутського руху в Україні. На завершення зустрічі національний провідник скаутів Назар Єременко подарував Архиєпископу спільне фото на згадку про цю зустріч та запросив його відвідати скаутів в Україні, а владика уділив присутнім Архиєрейське благословення.

Серед пам'ятних подій згадаємо і урочисту скаутську присягу в адміністративному центрі Риму – на площі Народу, що її склали четверо хлопців – брати Васильківи Володимир та Юрій, а також Зіньківи Олег та Ростислав.

Незабутні враження залишилися після відвідання численних християнських святинь та пам'яток античної архітектури, зокрема базиліки Санта Марія Маджоре, базилік св. Івана та святого апостола Павла, римського Форуму, Колізею та ін.

Великою приємністю для нас були часті випадкові зустрічі із земляками-українцями, що тепер перебувають у Римі. Не було і дня, щоб до нас не підходив хтось із земляків, і ще приємніше було те, що ці зустрічі з незнайомими людьми завжди переростали в щирі, теплі розмови. Гадаю, що такі зустрічі підбадьорювали кожного із нас та вселяли віру у єдність і краще майбутнє нашого народу. Дякуємо всім тим, хто попри власне невигідне становище все ж знаходив теплі слова привітання.

Особливі слова вдячності за допомогу в організації та проведенні цього паломництва нашим скаутам-провідникам, які тепер навчаються в Римі – Миколі Міщенку та Юрію Лещинському.

Як учасник цієї мандрівки не помилюся, коли скажу, що період перебування у Римі став для кожного із нас неоціненним та неповторним досвідом. Досвідом культурного збагачення, досвідом пізнання себе та оточуючих, досвідом духовного зростання та переображення. А приємні переживання, що їх кожен відчуває у своєму серці, стануть наснагою для кращого служіння Богові та ближньому і нових звершень у розвитку скаутського руху в Україні. ■

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ВІРНИХ III-ГО ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

Марія ГОРОДЕЧНА

Українська Греко-Католицька Церква взяла під свою особливу опіку потреби духовного росту вірних, світських людей, III-го Чину Святого Василія Великого у час Різдвяного посту. Реколекції провів Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя Чину Святого Василія Великого о. Пантелеймон Саламаха 14-16 грудня 2012 р. у місті Яремче, що на Івано-Франківщині. Учасники реколекцій, християни різних професій Львівщини та Івано-Франківщини, мали ще одну можливість збагнути красоту нашої віри, нашої християнської традиції.

Реколектанти зібралися в монастирі Згромадження Сестер Мироносиць, щоб «сісти і слухати» Слово Боже. Для цього були створені всі умови: монастирська тиша, інформаційна насиченість духовних роздумів, організація побуту. Преподобний о. Пантелеймон щедро ділився дарами Святого Духа, як пізнати «шлях до святості через покору, послух, слухання й виконання Слова Божого та зберігання його у своєму серці». Водночас отець-реколектант допомагав виробити вміння вдумуватися в текст Літургії, текст Святого Письма, читання ікони для формування духовної зрілості.

Протоігумен на прикладах напоумляв: «Якщо ми хочемо на пе́рше мі́сце поставити молитву, не дотримуючись цих вимог, – це не є молитва».

Від краси ікони до краси віри. Висвітлення теми «Ікони» допомогло реколектантам глибше збагнути слова Глави УГКЦ Святослава Шевчука про те, що «краса Божої премудрості показує нам красу та істинність християнської віри».

Пізнання Бога через споглядання краси карпатських краєвидів продовжила організована екскурсійна поїздка навколишніми місцями. Учасники реколекцій молитовно вшанували пам'ять полеглих на цій землі борців за волю України.

Спільні молитовні дні із преподобним отцем Пантелеймоном та сестрами мироносицями стали важливою сторінкою християнської культури нашого життя. Душа, сповита пеленами любові, співала: «Благослови, душе моя, Господа!» Настоятельки III-го Чину Святого Василія Великого від імені світських людей склали сердечну подяку за духовну опіку та спільну молитву.

Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя подякував, що за ці дні «почувши, зрозуміли цю велику силу Духа Святого», Який є автором Святого Письма, і наголосив: «Коли будемо читати, ми входимо у гармонію, співдію з автором цього Письма». Преподобний отець Пантелеймон побажав реколектантам «зрозуміти значення сили молитви, значення місії свого покликання в III-му Чині, на взірець покликання Матері Божої: слухати, зберігати, розважати, наслідувати, молитися». ■

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ХРИСТЕ, ДУШУ РАБА ТВОЄГО

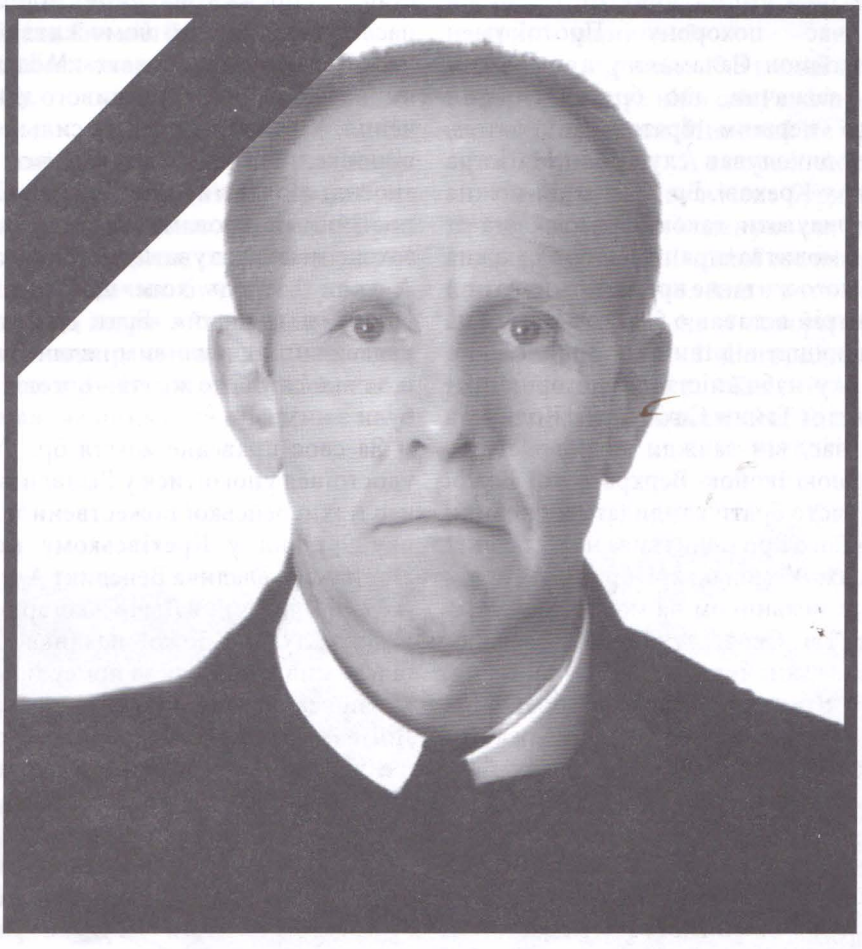

9 січня 2013 у Крехові на 55 році життя, на 5 році монашого покликання упокоївся брат Димитрій Юрій Марків, ЧСВВ.

Брат Юрій Марків народився в 24 квітня 1954 р. у с. Крушельниця Сколівського району. До монастиря вступив 31 травня 2007 р. Наступного року під час облечин прийняв монаше ім'я Димитрій. 19 серпня 2009 р. склав перші обіти, а 27 листопада 2012 р. – довічну професію.

Під час похорону Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха у прощальній промові зазначив, що брат Димитрій був його першим братом-кандидатом, коли він виконував служіння Магістра новіціяту у Крехові. Бр. Димитрія можна охарактеризувати такою фразою «ora et labora» – «молитва і праця». Це було, можна сказати, його життєве кредо. Кожного дня бр. Димитрій вставав о 5.00 год. ранку, на годину швидше від інших, і молився. Він мав велику набожність до Богородиці і до пресвятої Тайни Євхаристії. Коли мав вільний час, він завжди молився перед чудотворною іконою Верхратської Божої Матері. Часто брати кандидати чи новики просили його про молитву за них у певних труднощах. У монастирі брат Димитрій працював мельником на монастирському господарстві. Своє служіння він завжди виконував якнайкраще. Не було і дня, коли бр. Димитрій йшов на працю не просячи благословення. Незважаючи на важку роботу, він завжди встигав виконувати все монаше молитовне правило, яке є приписане у монастирі.

Але за останній рік у брата Димитрія почалися проблеми із здоров'ям. Його спершу дуже сильно боліла права нога, пізніше він почав ходити на милицях. Але, незважаючи на свій фізичний стан, виконував монаший розпорядок і більшість часу проводив у молитві. Діагноз лікаря виявив страшну і невиліковну хворобу – рак. Коли його повідомили про хворобу, він усміхнувся і сказав: «Дякую». Він спокійно, з ревністю і послухом прийняв вінок терпіння від Бога.

У короткому часі перебування з нами, братами-кандидатами і новиками Крехівського монастиря, бр. Димитрій став справжнім прикладом для наслідування у монашому житті і набутті чеснот. Ми завжди будемо пам'ятати його як надзвичайно терпеливого і ревного ченця. У важкій недузі та сильних болях він ніколи не скаржився, а все покірно зносив, віддаючи себе Божій волі. Його постійними словами були: «Якщо Бог захоче мене врятувати, то Він це зробить. А коли Господь хоче щоб я пішов до Нього, я готовий». Брат Димитрій був надзвичайно ввічливим і вдячним за все, що сталося у його житті – Богові і тим, які були з ним.

За своє праведне життя бр. Димитрій удостоївся упокоїтися у Різдвяний час під час Архиєрейської Божественної Літургії, яку 9 січня у Крехівському монастирі відправляв владика Венедикт Алексійчук, єпископ-помічник Львівської архиєпархії. Після Служби Божої владика особисто відслужив панахиду за померлим братом.

Ми всі надзвичайно сумуємо за братом Димитрієм, за його добротою, спокоєм, лагідністю. Але ми віримо, що він пішов від нас до Христа, до Того, Кого завжди старався наслідувати у своєму житті, по свій заслужений вінок слави. Ми віримо, що зараз брат Димитрій перебуває з Христом у Його Царстві, радіючи і молячись за нас. ■

бр. Мирослав ГОРГОТА,
Крехівський монастир Святого Миколая

БУВАЛЬЩИНА

Було це в 1992 році. Я чекала на народження третьої дитини. Виховувала семирічну донечку і п'ятирічного сина. Сама я росла у великій любові й пошані до святого Миколая, то й дітей своїх так виховувала. Син мій, Ромчик, дуже хотів, щоб Миколай приніс йому машинку.

Часи тоді були невтішні. Весь товар їхав до Польщі, а якщо і з'являвся на прилавках наших магазинів, то треба було ризикувати здоров'ям, щоб його придбати. І хоч Ромчик був дуже чемним хлопчиком, бо ходив з татом і мамою до церкви, молився рано і ввечері, був слухняний, але в дарунок від святого Миколая не отримав машинку. За місяць в мене мав народитися Андрійко, тож я не могла ризикувати його здоров'ям, а може навіть життям. Святий Миколай приніс, що зміг – солодощі.

Я досі пам'ятаю синові темні очі, вологі від сліз, і питання: «Чому мені Миколай не приніс машинки?»

Що маю відповісти? В голові ціла буря, а тим часом уста ніби самі вже промовляють: «Сину, може Миколай не зрозумів, як ти молився...» «А як треба молитися?» – питає син. І знову в мене буря, бо сама, хоч дуже люблю і шаную святого Миколая, не знала ні одної молитви через його заступництво. Але якось спокійно і легко, ніби то і не я говорю: «Як молишся «Отче наш» і «Богородице Діво», то після того кажи: «Святий Миколаю, я тебе прошу, принеси мені машинку». З

синових очей зникло питання «Що я не так робив?», очі повеселіли і від того часу мій Ромко рано і ввечері голосно (щоб не збитися, бо ще малий) проказував тричі молитву «Отче наш», «Богородице Діво» і «Святий Миколаю, я тебе прошу, принеси мені машинку». Цю останню молитву син запам'ятав одразу.

24 січня народився Андрій, а десь у проміжку від 19 грудня до 24 січня я поїхала у районне містечко з паперами (може то стосувалося декретної відпуски). Дала лад паперовим справам і вирішила пройтися по магазинах. Ішла центральною вулицею, заходила в кожний магазин і всюди заставала пустку. Так зайшла і в центральний універмаг та вже з коридору через скляні двері побачила пустісінький зал. Перша думка: «Товару нема, бо немає покупців...» А друга відразу за нею: «Бути в Римі і не бачити Папу Римського!» Я рішуче відчиняю двері та йду в глибину залу. А там за прилавком стоїть продавець і навпроти одна-єдина відвідувачка. Підходжу і бачу в картонних коробках іграшкові машинки, багато, так може штук 20, а одна машинка без коробочки, якісна, нашого виробництва, точнісінька копія підйомного крану, на якому працює чоловік. Продавець і відвідувачка перериває свою надто жваву бесіду. Далі передаю дослівно пряму мову продавчині, покупця і мами (тобто, мою).

Покупець: «Ну добре. Ці машинки я беру, а оту без коробки не буду брати, забирай її».

Мама: «Продайте мені, будь ласка, цю машинку без коробки».

Покупець: «Я беру ці машинки в дитячий садок. Продавець не може вам її продати».

Мама: «То неправда! Я працюю в дитячому садку і знаю, що немає значення, чи в коробці іграшка чи без. Вихователь одержує іграшку, а коробки викидає у сміття. Ви повезете ці машинки в Польщу!»

Продавець: «Як не стидно користуватися своїм положенням?!»

(Тут мушу пояснити: кажуть, що вагітні не повинні нічого просити, бо їм не можна відмовити, щоб миші не поїли одягу тому, хто відмовляє).

Мама: «А Ви не користувалися б? Моя дитина дуже хотіла, щоб Миколай приніс йому машинку, а Він не приніс. І тепер рано і ввечері дитина молиться: «Святий Миколаю, я тебе прошу, принеси мені машинку».

Пам'ятаю, ще щось нерозбірливо бубоніла собі під ніс продавчиня (дай їй, Боже, здоров'я!), але відвідувачка-покупець виразно і так якось наполегливо сказала: «Продай цій жінці машинку!»

Ось і все. Приїхала я додому з машинкою, віддала її синові та кажу: «То тобі Миколай передав». А в дитячих очах прочитала: «Я знав, що так буде!»

Виріс син, став інженером-будівельником. Вже минає двадцять років від того часу, і не раз, не два я розповідала цю подію, особливо тим мамам, що кажуть своїм дітям та й на вулицях проповідують: «Миколай не приносить подарунків! То мама кладе під подушку!» Слухали цю історію оті горе-мами і мовчки відходили. А я радію тим, що в день святого Миколая наші діточки продовжують отримувати подарунки: хто заслужив – від Миколая, ну а котра мама думає інакше – все таки дає дарунок від себе. А чому саме у день Миколая? Та тому, що «Пам'ять про праведника буде вічна! Лихої слави він не побоїться!»■

Ганна,
с. Куличків,
Сокальський район,
Львівська обл.

ПОШУК ЩАСТЯ
(продовження)

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

...Настала довгождана Свята Вечеря. Як тільки почали заходити сутінки, до хати увійшли гості, батькові родичі, які забажали разом розділити радість Святого Вечора. Зайшовши до хати, всі привіталися християнським привітом «Христос народився». Забігали господині і почали подавати на стіл приготовлені страви, які споживають на початку вечері. Галині також було приємно, коли до неї приходили і розпитували про навчання. Для неї це було щось найкраще і найприємніше почути співчуття і щирість сердець своїх родичів.

В хаті загорілася ялинка і до кімнати, за старим давнім звичаєм, господар вніс дідух – великий солом'яний сніп. Свіжість і запах поля наповнив усю хату. Найперше гості а потім всі разом почали заглядати у вікно, де вже миготіли зірки. Це був знак, що настала пора вечеряти.

Коли вже все було готове, всі разом помолилися, а господар прочитавши з Євангелія уривок про народження Ісуса Христа, поблагословив все, що було на столі, і кожний зайняв своє місце. Заспівавши різдвяний тропар, всі радісно, вдячні Богові, роздавали кутю. Почали теплі розмови, споживаючи кутю, яка ніколи не є такою смачною, як у цей Вечір. А після того милозвучними голосом мати стала колядувати «Нова радість стала...» Коли всі підхопили коляду, вона поставила на стіл свіжі страви.

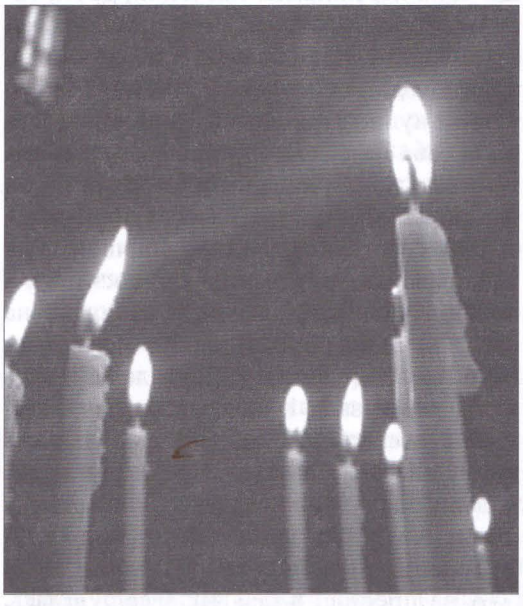

Час швидко минав: жарти, колядки, спомини з минулого, і тут під вікнами колядують діти, а в хаті не втихають розмови. Гості з родини йдуть до свого дому, бо ще з ночі всі вирішили йти вранці до церкви на Різдвяні богослужіння. Під вікна знову прийшов гурт дітей колядувати, їх запросили до хати, щоб обдарувати подарунками зі столу.

Галині, як не старалась вона сприймати святкування Різдва з натхненням радості, все одно на серце налягав якийсь тягар. Вона довго не могла заснути, а тут вже всі в хаті піднімаються і йдуть на Різдвяне Всенощне і Службу Божу, а її лиш тепер потягнуло на сон. Піднявшись, вона впорядкувала себе, одягнулась, і з мамою пішла до церкви.

Запах ладану і свічок та спів колядок створювали для тих, хто заходив, святковий настрій. Церква швидко наповнювалась людьми. Молитва і роздуми наповнювали серце Галини. Почалось Повечір'я і всі співали «З нами Бог, розумійте народи...» Галину не так цікавив спів, як більше те, що вона переживала: навчання, друзі, гадання ворожки і якісь мрії. Багато людей приходили і ставили свічки на свічник. І тільки тоді, коли почалась Служба Божа, Галина купила три свічки, як про це говорила баба Палажка, підійшла до свічника і поставила так, як вона сказала. «Лиш би все сповнилось», – думала собі дівчина.

Біля свічок стояла жінка старшого віку і поправляла, як хтось не так поставив, а коли свічка, нагріваючись, хилилась на свічник, то ця жінка подібно до поради баби Палажки, виймала її, клала на підлогу, охолоджувала, і, знову запалюючи, ставила її на свічник. Здавалось, що більшість людей звертали свою увагу на свічки, які палали полум'ям якоїсь надії, і на жінку, яка немов би рятувала їх, коли вони хилилися донизу.

А на престолі в цей час звершувалась, як на горі Голготі, безкровна жертва Господа нашого Ісуса Христа – свята Літургія. Людей було в церкві багато, адже ж Різдво Христове – одне з найбільших Господських свят. Прийшли люди, які майже ніколи не відвідують церкву, а також було багато приїжджих, і хор, як ніколи, торжественно співав.

У Галини очі в основному були звернені на свічник. Вона дивилась на свічечку, яку поставила. Також багато інших людей свій погляд звертали на свічник, де горіли їхні свічки. Галина думала тільки про одне: чи сповняться її бажання, як це говорила їй вчора ворожка. Вона не звертала уваги на те, що говорив священик під час проповіді, не звертала уваги навіть тоді, коли священик освячував принесені дари, хліб і вино, які стали Тілом і Кров'ю Ісуса Христа, бо люди все ще ставили свічки. Одні свічки згоряли, як людське життя, а на їх місце жінка ставила інші свічки. Галина навіть подумала про те, як швидко проминає життя! А що далі? Та ні, сьогодні все-таки народився Ісус, а тут такі зловіщі думки. І коли колядували після Служби Божої, в її серці засвітив якийсь промінь – Ісус народився в убогій стаєнці у Вифлеємі для нас! Із любові до людей Бог Отець посилає в особливий спосіб Свого Єдинородного Сина, Який, будучи ще новонародженим Дитятком, полюбив нас усіх, грішних, і своїми рученьками нас благословляє. О, безконечна і вічна Любов лежить в колисці, а біля Ісуса – Марія і Йосиф, і вбогі пастухи, склавши руки, повні радості і втіхи, моляться і споглядають на Боже Дитятко. Галина на якусь мить зраділа, відійшли від неї недобрі думки. Їй тут було добре, вона забула про все, що було вчора і позавчора, адже ж перед нею Господь у маленькій невинній Дитині, такий усміхнений, і її благословляє.

Додому Галина поверталася спокійною. Вона зробила все так, як говорила баба Палажка. Та знову її охопили якісь дивні, тривожні думки. Тепер їй здавалося, що Бог десь далеко від неї, хоча щойно в церкві, коли співали колядки, Дитятко Ісус в її уяві простягав Свої рученьки, бажаючи всіх обійняти. Та тут знову інша думка промайнула, – ні, Він далеко і її, мабуть, ніхто не любить. Віктор, близький друг, також не любить, хоч часто говорить по телефону, але це тільки говоріння.

Після обіду до Галини завітала її подруга Олена. Вона радісно привітала Галинку і запропонувала йти з дівчатами колядувати.

– В мене немає доброго настрою, крім цього, відчуваю болі голови, – відповіла Галина.

– Тим більше тобі потрібно відкинути всякий смуток сьогодні, тож іди з нами, такий гарний вечір…

Галина мовчала, і тут мати заступилась за неї.

– Нікуди не тягни її, вона себе недобре почуває, нехай собі трохи відпочине.

Почувши відмову матері, яка також переживала за свою дочку, помічаючи неспокій Галини вже з першого дня перебування вдома, Олена залишила свою подругу і вийшла з хати.

Наступного дня Галина поїхала до Вінниці. Починались у неї екзамени, тож почала готуватись до сесії, а після екзаменів була на практиці у міській лікарні. Здавалось, що все проходить нормально, але неспокій її не залишав. Він ще більше поглибився, коли вона дізналася, що її друг, Віктор, зазнав важких травм під час автомобільної аварії.

Галинку зустріли терпіння, яких вона не сподівалась. Вони підкрались до неї, як той злодій, щоб сказати їй: не обійдешся без нас. Який вихід, кого шукати, де у цьому правда? А найбільше – кому відкрити своє серце і все розказати? Терпіння – це строгий приятель, який перший зранку поздоровляє, і останній ввечері опускає, коли заснеш на своєму ліжку, накрившись теплою ковдрою. Нам інколи здається, що терпіння – найбільший ворог. Та це не зовсім так. Терпіння нас кожного разу вчать смиренності і підносять до висот наші чесноти віри, надії і любові.

До Галини приїхала мати із села. Привезла дещо з продуктів, але найбільше її цікавив стан доньчиної душі. Вона хотіла розпитати, і навіть дати якусь пораду. Та Галина її випередила і почала розповідати, починаючи з того, як вона захопилась рекламою ворожок напередодні Святого Вечора, а потім ходила до ворожки і ставила в церкві свічки. Обтираючи сльози, говорила:

– Можливо, ці свічки, які я ставила на Різдво за Віктора, були причиною його нещастя. Що ж я маю тепер робити?

– Чому ти не порадилась зі мною і нічого мені не сказала, а вирішила по-своєму?

– Мамо, я знала, що ви мені цього не дозволите, а тепер бачу що виходу немає, – плакала Галина, весь час обтираючи сльози.

– Заспокійся, ще сьогодні я піду в монастир і все розкажу отцю духовному, і заодно замовлю Службу Божу, – заспокоювала мати свою дочку. – А зараз разом помолимось, бо тільки на Бога одна надія.

У невеликій кімнаті гуртожитку молилася щиро мати разом з дочкою, щоб Господь Бог відвернув усяке лихо, яке нависло над ними.

На другий день мати прийшла до монастирської церкви і, підійшовши до духовного отця, все йому розповіла про свою дочку, як вона ходила до ворожки і ставила у церкві свічки на ворожіння. Він тут же відповів:

– Вся причина в тому, що молоді, а також старші люди бажають любові від своїх найближчих, рідних, друзів чи добрих приятелів, забуваючи про Господню любов Ісуса Христа, яка є найсильнішою і постійною. Він ніколи не перестає любити. Навіть, коли б зрушились гори, захиталися пагорби. Він ніколи не віддаляється від нас своєю любов'ю. Бо немає причини Його спонукати, щоб Він перестав нас любити. Тому нехай прийде ваша Галина до храму, висповідається, та й на Службі Божій запричаститься, і ми з нею разом помолимось. Я думаю, у неї все зміниться. Надійтесь на Ісуса, який завжди дотримується Своїх обіцянок і виконує Своє слово. Він усіх нас пам'ятає, як Своїх овечок і каже: «Прийдіть до Мене, всі втомлені і обтяжені, і Я облегшу вас» (Мт. 11,28).

В суботу ввечері Галина вже була у монастирській церкві. Вона мала довгу розмову із священиком, який говорив їй:

– Коли ти почуваєшся слабкою чи хворою, пам'ятай, що в тебе є Отець Небесний, який тебе захищає, Своєю правицею піклується про твоє життя. Ти для Нього є особливою донечкою. Так, так, навіть не сумнівайся, а Його Син, Ісус Христос, ставши твоїм Братом, вже від святого Хрещення провадить тебе дорогою, яка веде до самого Неба. І якщо на тебе хтось нападає і намагається тобі зашкодити, то знай, що Він бере всю турботу на Себе. То чого ж тобі боятись і сумніватись? Ворожіння нікому не принесло щастя, тому назавжди відкинь його. Щасливою будеш навіть у своїх терпіннях тільки тоді, коли перебуватимеш разом з Ісусом.

– А де ж Його шукати? – запитала Галина з якоюсь цікавістю отця.

– У Сповіді, тільки у щирій Сповіді ти зустрінешся з Ним, там Він на тебе чекає і через твій жаль за гріхи не тільки все тобі простить, але ще й поблагословить і дасть мир твоїй душі. А у святому Причастю підкормить твою душу і тіло Своїм Тілом і Кров'ю і поєднається повністю з тобою. Тільки в це треба вірити. Тож зроби приємність Ісусові, приступи до Нього, Він дуже зрадіє, що вириває тебе із диявольських лабет, якими так хитро той тебе оповив. Тільки не бійся святої Сповіді, і ти відчуєш, який добрий Ісус.

Галина ніколи не була на такій розмові з духовним отцем. Вона виконувала все, що говорив їй священик. Після Служби Божої він ще читав молитви над нею і запитав тричі: «Чи відрікаєшся сатани, всіх діл його, всіх слуг його!» І коли вона відповіла: «Відрікаюся!» і обіцяла, що буде служити Христові і вірити в Нього, отець сказав їй:

Жити по-християнськи – це значить служити Христові, Який не ставить нам ніяких умов і не дивиться на нас, ким ми є. Він хоче, щоб ми Йому довірились. Не втрачай ніколи надії, тоді в тебе буде все добре, і радість наповнить твоє серце, яку будеш давати оточуючим людям. Адже ж ти вибрала найблагороднішу професію – допомагати хворим. Що може бути кращим? Нехай Бог тобі подарує щастя, доню. Не забувай молитись за оздоровлення Віктора.

З монастиря Галина, як ніколи, йшла радісна і впевнена. Додому щось несло її, немов на крилах, а коли прийшла до хати, обнявши свою матір, з усмішкою сказала:

– Мамо, я сьогодні немов на світ народилась. Я відчула, який Ісус добрий. Коли священик сказав, що Ісус мене любить, у мене все перемішалось. Незважаючи на те, що я так тяжко згрішила на саме Різдво Христове, а Він мене любить, і це я відчула у своєму серці.

Через три роки Галина знову приїхала на Різдвяні свята на село до своїх родичів, але приїхала зі своїм чоловіком Віктором. Ще перед Службою Божою вона зайшла у захристію і, привітавшись, сказала:

– Прошу отця духовного, прийміть цю невелику подячну пожертву, яку я тримаю ще від свого весілля, і помоліться, щоб наше подружжя було щасливим. Це ви мені допомогли пережити життєву кризу. Тепер я розумію, що щастя потрібно шукати в Бозі, бо тільки Йому потрібно довіритись.

Священику було приємно почути такі слова від молодого подружжя, і він відповів:

– У кожного з нас є свої проблеми, труднощі і хрести, але ми є на долоні Божої руки. Він нас любить без жодних умов, не зважаючи на те, хто ми і які. А ми діти Божі, як оцей Ісус, що лежить у шопці на сіні. Нехай це Дитятко Боже і надалі посилає на вас свої благодаті. Тож прийміть від мене Господнє благословення на щасливе і довге життя!

400 РОКІВ!

(присвячується 400-літньому ювілею Крехівського монастиря)

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

В печерах, в оборонних мурах,
Мов сонце давньої весни,
Мов кедри в тишині і в бурях,
Росли Василія сини:
Демчук, Богун, Янтух, Патрило,
Теодорович, Луцик, Грень,
І кожний мав Христову силу,
І кожний був, як Божий день.
А перші підняли тут хрест
Йоіл – ігумен, і Сильвестр.

Століть чотири сіє мир
У Крехові наш монастир.
За дні у щасті і журбі,
Ісусе, дякуєм Тобі.

Любов Христа всіх надихала,
Вела в посвятну колію.
Хоч темних днів ішла навала,
Господь кріпив свою сім'ю:
Це Коциловський і Бараник,
Сеньківський з ними і Байрак,
І кожний у блаженство вбраний,
У кожний з них як віщий знак.
А перші підняли тут хрест
Йоіл – ігумен і Сильвестр.

Століть чотири сіє мир
У Крехові наш монастир.
За дні у щасті і журбі,
Ісусе, дякуєм Тобі.

Нас береже в любові-згоді
Верхратська Мати Пресвята,
І Мір Лікійський наш Добродій
Печалився про всі літа,
А з ним Шагала, Сідь, Масьович,
Масюк, Чорнега і Павлюх, –
І кожний був як Божий родич,
І кожний мав жертовний дух.
А перші підняли тут хрест
Йоіл – ігумен і Сильвестр.

Століть чотири сіє мир
У Крехові наш монастир.
За дні у щасті і журбі,
Ісусе, дякуєм Тобі.

НОВИЙ ВИТОК

Наталя КРІСМАН

Ідемо ми давно уже наосліп,
Збиваючись щораз на манівці,
Не знаєм, що чекає нас в кінці,
І милостей у Бога вже не просим.

Новий виток. Ми знову на межі
Між світлом і пітьмою, видно прірву.
Коли себе з лещат зневіри вирвем –
Пройдем усі життєві віражі.

Новий виток. А поки що – журба,
Хоч досі маєм відгомін традицій.
Анумо витягай з душі по нитці
Проміння світле, вбий в собі раба!

Неси хреста, неси без нарікань,
Вмивай цей світ в джерелах світлоносних,
І дух, що досі в небо не підносивсь,
Здійметься ввись, здолає болю грань.

І скільки б не послав Господь терпінь –
Дійди аж до найвищої вершини,
Лиш не зречись у собі ти Людини,
Як не зрікався людства Божий син!

Святкує світ. А чи ще прагне істин?
Лежать у сховку розбрату ножі.
Новий виток. Ми знову на межі.
Дай, Боже, нам це море переплисти!

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

■ Через часопис «Місіонар» складаю щиросердечну подяку Господу Богу, Пресвятій Родині, Ангелу-хоронителю, святому Антонію Падевському і всім святим за отримані ласки, а також за допомогу у щоденному житті та постійну опіку в найскрутніших життєвих ситуаціях.

Любов, м. Львів

■ Через ваш журнал хочу висловити подяку всім святим, до яких я молюся, за всі вислухані і виконані просьби й подаровані ласки для мене і моїх рідних, близьких, знайомих, а також ворогів.

Кутинська Юлія, м. Золочів, Львівська обл.

На сторінках Вашого журналу висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, св. Миколаю Чудотворцю, св. Шарбелю, св. Миколаю Чарнецькому за вислухані молитви, за успішну здачу екзамену моєю дочкою. Закликаю щиро молитися не лише коли є потреба, але й кожного дня, славлячи Бога і святих.

Ронська Галина,
м. Львів

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, в Тройці Єдиному, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, Блаженним єпископу Павлу Гойдичу, Климентію Шептицькому, Йосафаті Гордашевській, а також Слугам Божим митрополиту Андрею Шептицькому, сестрі Софронії Ерделі та всім святим українського народу за вислухані молитви та щасливе народження моєї онучки Соломійки.

Зеновій Дрималовський,
с. Суховоля,
Городоцький р-н,
Львівська обл.

Шановна редакціє, через журнал «Місіонар» складаю щиросердечну подяку за отримані ласки Господу Богу, Пречистій Діві Марії, святому Йосифові, святому Юді-Тадею, святому Антонію Падевському та всім святим, які постійно допомагають моїй родині.

Хочу перепросити святого апостола Юду-Тадея, до якого молюся завжди у хвилини розпачу і безнадії, за те, що так довго зволікала з виконанням обіцянки (написати свідчення про вислухані молитви).

Нещодавно мій син потрапив у аварію, і я щиро вірю, що тільки дякуючи Небесному Отцеві, Його Святій Матінці і святому Юді-Тадею залишився живим і неушкодженим. Це було велике чудо, яке свідчить про те, що молитва й опіка святих мають надзвичайно велику силу.

Усім людям раджу ніколи не втрачати надії, а віддаватися під опіку святому Тадеєві з повним довір'ям, гаряче молитися – і всі будуть вислухані.

Брунарська Наталія,
с. Скелівка,
Старосамбірський р-н,
Львівська обл.

Через Ваш часопис хочу засвідчити про те, як мені та моїй родині допомагають св. Філомена та св. Домінік Савіо.

Моя донечка мала сильний і довготривалий кашель (чотири місяці). Ніякі ліки не могли його припинити. Я взяла освячене миро св. Філомени (так робила щодня протягом дев'яти днів). На десятий день моя дитина жодного разу не кашлянула! І так вже майже місяць!

Дякую Господу Богу і Матінці Божій за те, що вислухали молитви св. Філомени та св. Домініка Савіо за мою донечку!

P.S. Хотіла б ще придбати дев'ятницю до св. Домініка Савіо, та не знаю де. Якщо хтось знає, прошу повідомити через часопис.

Оксана,
м. Львів, вул. Словацького,1. А/с 6093

Шановна редакціє «Місіонаря»!

На сторінках Вашого часопису хочемо висловити щиросердечну подяку Господу Богу, Ісусові Христу, Пресвятій Богородиці, св. Юді Тадею (якого маємо за Заступника, Опікуна та Покровителя), всім святим, блаженним і мученикам Христової Церкви за вислухані молитви та отриману

поміч у здачі екзаменів при вступі у коледж нашого сина (внука) Мар'яна.

Молімося до Всевишнього, бо ми віруємо!

Читаємо часопис «Місіонар» кожного разу, коли його придбаємо. Цікавий, змістовний журнал.

Щиро Вам дякуємо!

З повагою
Данило,
м. Зборів,
Тернопільська обл.

■ Через Ваш часопис складаю найщирішу подяку Господу Богу, у Святій Трійці єдиному, Пречистій Діві Марії, непорочно зачатій, за ласку оздоровлення і допомогу у житті.

Моя дитина хворіла алергією, бронхітом з астматичним компонентом. Захворювання тривало декілька років. Ми молилися, просили оздоровлення від недуги. І одного разу після Служби Божої оголосив священик про те, що в наше місто повинні приїхати Михайло та Олена Рожелюки з Канади, з чудотворним медаликом з Гарабандалу, який поцілувала сама Матінка Божа під час одного із своїх об'явлень. Ми дуже хотіли бути поблагословеними цим медаликом, адже Матінка Божа сказала, що через речі, які Вона поцілувала, Ісусик буде творити чуда. І, дійсно, чудо сталося!

Після Служби Божої п. Михайло та п. Олена розповіли про об'явлення Матінки Божої у Гарабандалі, а потім усі присутні мали можливість по черзі підійти і поцілувати чудотворний медалик. При цьому п. Михайло і п. Олена молилися над кожною людиною. В той час сталося багато оздоровлень.

Милосердний Бог, Пречиста Матір Божа вислухали і наші молитви. Після благословення медаликом стан здоров'я дитини почав покращуватися і зараз вона повністю одужала від недуги.

Складаємо найсердечніше подяку Милосердному Господу Богу, у святій Трійці Єдиному, Пречистій Діві Марії, Матінці Божій, за чисельні отримані ласки, допомогу в житті.

Віруйте, моліться і отримаєте!
З. Попович,
м. Івано-Франківськ

■ Висловлюю щиру подяку Богу, Ісусові Христу, Матері Божій і св. Йосифу – Пресвятій Родині. Дякую також всім святим: апостолу Юді-Тадею, св. Шарбелю, св. Отцю Піо, св. Марті, св. Миколаю Чарнецькому, св. Антонію Падевському, св. Ангелу Хоронителю за всі ласки, які вони випрошують для мене в Бога, за те, що охороняють мене, допомагають у щоденному житті, благословлять здоров'ям, а також приходять на допомогу у важких життєвих обставинах.

Нехай Господь поблагословить і тих людей, які відгукнулись на мою проблему. Виконую свою обітницю, написавши у Ваш журнал подяку.

Люба,
с. Малі Ланки,
Перемишлянський р-н,
Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу! Шановна редакціє, на сторінках Вашого часопису хочу подякувати Богові, Пречистій Діві Марії, Ісусові Христу, що вислухали наші молитви, а також скласти велику подяку за отримані ласки святому апостолові Юді-Тадею, святій Філомені і блаженному Миколаю Чарнецькому!!!

Ольга,
м. Миколаїв,
Львівська область

КРОСВОРД «СТРІТЕННЯ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 6. Малюнок із різних ліній, кольорів, тіней тощо. 10. … Небесняк, автор книги «Я – Франциск Асизький». 11. Особа або група осіб, що йде першою у якому-небудь змаганні. 12. Євангелист. 15. Згине царство лиходія! На руках святих – …; це Марії жертва люба, це для пекла меч і згуба (пісня отця Василя Мендруня, ЧСВВ «Стрітення»). 16. Назва вірша отця Василя Мендруня, ЧСВВ, де звучать такі слова: Ось Мати чиста в храмі золотому приносить Сина Богові святому – збуваються прародичів надії. 19. Порушення Божої заповіді. 20. Високе призначення, відповідальна роль. 21. Християнська … .

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Відома українська майстриня вишивки – … Колотило. 2. Настоятель чоловічого монастиря. 3. Провідник, проводир, путівник. 4. Музичний звук певної висоти. 5. Здатність людини говорити, висловлювати свої думки. 7. Невелика стародавня держава у Південній Палестині. 8. Архиєпископ-патріарх Антіохії, висвятив на диякона св. Василія Великого. 9. Донині сяє, як зоря, уся його родина, і він, … на ім'я, – чернець, свята Людина. 13. Вік живи – … учись! 14. Боже великий, Творче всесильний, на нашу рідну землю споглянь! Ми були вірні Твому завіту, вислухай нині наших благань. … у кайданах, край у руїні, навіть молитись ворог не дасть. Боже великий, дай Україні силу і славу, волю і власть (із слів пісні «Боже великий» Романа Купчинського). 17. Нічний нелітаючий птах без хвоста, з довгим дзьобом, завбільшки з курку. 18. Французький композитор, автор популярних опер «Кармен», «Шукачі перлин». 22. Станьмо згідно, друзі милі, … лелійний піднесім і Марії всі в цій хвилі вічну вірність присягнім. 23. Мати Пресвятої Богородиці.

Відповіді на кросворд «СВЯТА ТЕРЕСА ВІД ДИТЯТКА ІСУС», опублікований у числі за січень 2013 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Веселість. 7.Сонце. 8.Місія. 11.Подих. 12.Павло. 13.Світ. 14.Знак. 17.Стрий. 18.Сором. 21.Ангел. 23.Жанна. 24.Благодать.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Серце. 2.Шлях. 3.Стрій. 5.Поклик. 6.Вівтар. 9.Повість. 10.Алансон. 15.Дитина. 16.Момент. 19.Земля. 20.Щастя. 22.Крок.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

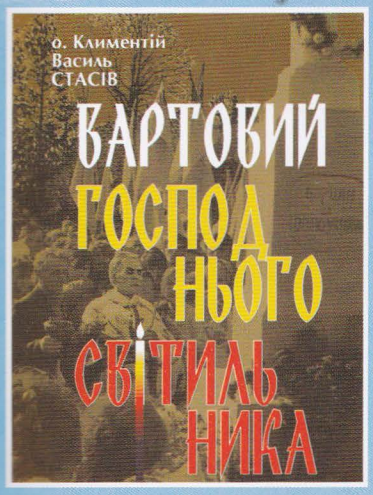

ISBN 978-966-658-278-5, 276 с. : іл.,
155 х 205 мм, тверда опр.

ВАРТОВИЙ ГОСПОДНЬОГО СВІТИЛЬНИКА
о. Климентій Василь СТАСІВ, ЧСВВ

Минуле століття закарбувало в історії людства і трагічні події, до яких спричинилися жорстокі тоталітарні системи, і незвичайні свідчення людської жертовності та святості. Книжка о. Климентія Стасіва, ЧСВВ, «Вартовий Господнього світильника» переносить читача у світ непересічної особистості, одного з духовних світочів прикарпатського краю, о. Йосафата Лесіва. На прикладі одного життя перед очима читача постає ціла епоха. Тривожна молодість, дорога до священства у небезпечний для християнина час, а згодом рясне душпастирськими плодами служіння – усе це складено на вівтар Господеві, на жертовник української справи.

Вплетення в історичну канву розповіді вічної євангельської мудрості та сучасної богословської думки надає книжці поліфонічного звучання, утверджує в надії на перемогу добра і світла.

Видання розраховане на дослідників духовної історичної спадщини української Церкви.

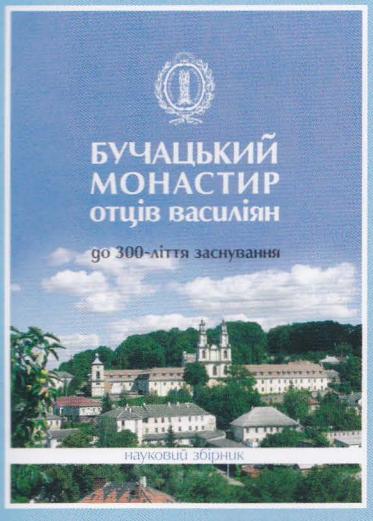

ISBN 978-966-658-276-1, 224 с.,
145 х 205 мм, м'яка обкл.

БУЧАЦЬКИЙ МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН: ДО 300-ЛІТТЯ ЗАСНУВАННЯ.
Науковий збірник

Науковий збірник вміщує матеріали, подані для обговорення на міжнародній науково-практичній конференції «Чин св. Василія Великого у контексті історико-релігійних процесів в Україні: до 300-ліття заснування Бучацького василіянського монастиря» вчених істориків і релігієзнавців, богословів та мирян, яка відбулася 8–9 грудня 2012 року в Бучацькому монастирі отців Василіян.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:

вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157,
(032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

«Коли ставиш дім, будуй його для обох частин свого єства — душі і тіла. Коли вдягаєш і прикрашаєш тіло, не забувай і про серце.
(Г.Сковорода)

Коли щось продаєш чи купуєш, **пам'ятай про Бога!**

Кожна людина мріє жити у затишній домівці. І для цього інколи доводиться купувати, продавати або будувати житло.
А всі формальності, пов'язані з цим, спрямовані на отримання прибутку, але не можуть суперечити закону,
тому що це людські гроші і людські долі...
Дорогі наші читачі, якщо у вас виникають юридичні питання, пов'язані з продажем чи купівлею нерухомості, ми надамо безкоштовні консультації за тел.:

0672773777
Михайло Стефанишин